

ТЕРЕН

Україна

число 3 (28), зима 2010 - 2011 року

Газета української молоді

Теми номера:

«Нормальні люди» за «дерибан» бюджетних коштів

стор. 2

Віктор Рог: «Межа»

стор. 3

Василина Краплюх: «Чи потрібні нашій владі українці у світі?»

стор. 4

Олександр Данилюк. Інтерв'ю

стор. 5,8

Вчителі! Готуйтеся...

стор. 6

«Вірус збайдужіння» і «протиотрута» для української молоді

Сьогодні часто бачимо у нашої молоді збайдужіння до активного громадського життя, пасивність та зацікавлення лише своїми сьогоденними інтересами. Таку ж неактивність часом помічаємо і серед старших. Проте особливо прикро бачити тисячі молодих людей, у яких погас дух волонтеризму, азарт змінити світ на краще, юнацький максималізм. На зміну їм прийшли нудьга та цинізм, що змушують годинами просиджувати перед моніторами комп'ютерів та екранами телевізорів і не стимулюють навіть на те, щоб організувати собі цікаве дозвілля.

Сумно усвідомлювати, що цей «вірус збайдужіння» пробився і закріпив позиції і серед української молоді, адже саме вона завжди була рушієм змін. То чому ж українська молодь – нащадки козаків, діячів українського підпілля, героїв Крут, Карпатської України, борців УПА та тисяч інших достойних наслідуванню героїв – перетворилась на апатичну пасивну масу, що діє лише з егоїстичних інтересів? Відповідь не надто складна – такий тип поведінки нам активно нав'язується ззовні – ліберальним Заходом та підступним східним сусідом. Та і наша держава не надто піклується щодо цієї проблеми. Адже набагато легше керувати соціально пасивними, зацикленними на задоволення своїх меркантильних інтересів людьми.

Варто лише почати активно діяти, відразу чуються нарікання та схилювання: «Ми і так нічого не змінимо»... Більшість молодих людей (і не лише їх) давно вбила собі в голову думку про власну безсилість. Пояснення доволі просте: нашим батькам десятиліттями «доводили», що ми не спроможні навіть на свою державу, не спроможні навести лад у своїй країні, не можемо нічого змінити. А коли ми доводили протилежне, як було у 1991-му, у 2004му роках, то робилось все для того, щоб наш народ забув про власні сили, розчарувався в них. Для цього задіювалася ціла система: продажні депутати, брехлива преса, підкуп, сіяння ворожнечі тощо. Ці механізми застосовувалися, щоб підірвати віру в себе, бо віра, наче родючий ґрунт, засіяна волею та ідеєю - дає небачені результати. Нам під силу досягти будь-якої мети, треба лише з вірою в серці діяти. Вона перетворює нас із безсилої маси в рушій змін та творців історії.

Часто, як аргумент в захист своєї бездіяльності, молоді люди запевняють, що тих, хто щось робить, - неодмінно хтось використовує. Вони переконані, що ніхто нічого не робить безкорисливо, вони не розуміють, що є мотиви вищі, ніж гроші і слава. У більшості випадків така ситуація зумовлюється безпринциповою позицією, або ж власною безсилістю і нездатністю щось змінити.

«Ноги» цієї «ідеї» ростуть звідти ж, що й попередньої. У мережі Інтернет та ЗМІ часто можна знайти думку про те, що все куплено; про прибутки, які «випрошують із американських посольств» чи ще звідкись і йдуть «в кишені» лідерів організацій. Доливає масла у вогонь і Західний світ зі своєю меркантильністю та егоїзмом. Відповідний приклад подають і більшість українських партій, в яких без відповідної кількості купюр ніхто нічого робити не буде. Цей стереотип вигідний відповідним колам, адже у такому випадку функціонують лише ті, хто мають гроші.

Багато молодих людей сприймають громадську активність як тягар,

безглуздий і нікому не потрібний. І справді важко думати інакше, якщо немає віри у вищу ідею, заради якої все це робиш. Тоді громадська діяльність стає «відбувальщиною», подібною до радянських громадських організацій.

Існує і така категорія молоді, яка незважаючи на любов до Батьківщини, вважає, що вона внесе свій внесок в розбудову держави та діятиме «коли треба буде». Але чомусь це «треба» не настає тоді, коли зраджуються інтереси України, ні коли потерпає українська мова, ні коли під загрозою стоїть наша незалежність. Це інертне «треба» розтягується на десятиліття і так ніколи не настає.

Звичайно, серед пасивної молоді є й такі, хто колись брав активну участь у громадському житті, та через певні причини розчарувався. Цими причинами найчастіше бувають нездорові амбіції, система, що придушує ініціативність, неефективність роботи організації тощо.

«Вірус збайдужіння» перетворює активну і натхненну до чинів молодь в безлику сіру масу, безвольну, не спроможну на дію. Паразитуючи на українському суспільстві, цей «вірус байдужості» міцно укорінився в молодіжне середовище і перетворився на епідемію. Та про цю епідемію, на відміну від «пташиних» та «свинячих», воліють мовчати. Проте її наслідки набагато небезпечніші, адже тут мова йде не про життя окремої людини, а про існування цілої нації.

Цей «вірус» передається з хати до хати, від однієї людини до іншої у випадку якщо у неї нема «імунітету». Як свідчить статистика, імунітет до байдужості у громадському секторі мають лише 2-4% молодих людей – учасників громадських організацій та творців українського громадянського суспільства.

продовження на стор. 6

Omnia revertitur...

Президентська булава ...складається з двох порожнистих частин... У них «секрет» – тригранний стилет із булатної сталі з вигравіюваним позолотою латинським девізом «Omnia revertitur» («Усе повертається»).

(з опису офіційних символів Президента України)

Напевно, це буде не перший матеріал, присвячений сумним аналогіям сучасного стану української державності і подіям 1917-1921 років. Але волаючи тождність помилок сучасного періоду із подіями минулого змушує звертатися до питання знов і знов. І хай ця подібність не має трагічної оболонки воєнного лихоліття, а більше нагадує фарс, наслідки можуть виявитися однаково летальними для долі української державності. Тож слід зважати на попередження долі, і не припустити її повторення.

1. Здобуття державної незалежності: 1917-1918 та 1990-1991.

1917-1918. 1917 рік Російська імперія зустріла Лютневою революцією, з якої вийшла вже республікою. Причини революції класичні: соціально-економічні (вплив Першої світової війни) та політичні («верхи не можуть, низи не хочуть»). Часто подекують також і про зовнішній фактор, але залишимо його на совісті німецької розвідки.

Відносна слабкість нової влади в Петербурзі сприяла першим обережним автономістським крокам тогочасної національної еліти - українофільської інтелігенції, представниками якої були Михайло Грушевський (вважав існування власної держави «вишуканим задоволенням») та Володимир Винниченко (відомий тезою «несоціалістична Україна нам не потрібна!»). Такі постаті й зумовили подальший вектор розвитку України.

Українська влада, на фоні сплеску національної енергії, гасячи будь-які державницькі дії, вперто реалізовувала автономістичний проект.

Російська Жовтнева революція довела абсурдність мрій Центральної Ради. III Універсал проголошував Українську Народну Республіку, але у федеративному зв'язку із Росією, якої вже не існувало. IV Універсал про державну незалежність став зойком волаючого. Незабаром будуть Крути і окупація Києва більшовицькими військами. Це трагедія.

А тепер фарс...

1990-1991. Відсталі видобувна економіка Радянського Союзу не витримала тягара «золотої ери» Л.Брежнєва і потребувала змін. Поступова економічна лібералізація йшла поруч з політичною.

продовження на стор. 7

У Львові відкрився «Повстанський клуб»

20 жовтня у Львові в студентському клубі Національного Університету «Львівська Політехніка» відбулася українська патріотична вечірка «Повстанський клуб», приурочена до Дня Української Повстанської Армії. Організатором акції став Львівський осередок Молодіжного Націоналістичного Конгресу (МНК) спільно з Львівською міською радою. Мета вечірки: популяризація українських історичних цінностей та надбав, поширення патріотизму та вироблення свідомої громадянської позиції.

Молодь Львова мала можливість не лише потанцювати під якісну українську музику, а й взяти участь у тематичних конкурсах та завахах. Учасники акції мали можливість позмагатися у стрільбі, перев'язували поранених, а також нарізали сало на швидкість, танцювали гопака тощо.

Учасники вечірки також, взяли участь у повстанському караоке і позмагались у виконанні пісень УСС та УПА, а також потанцювати під запальний український рок-н-ролл.

Для тих, хто зголоднів, організатори підготували повстанську кухню, де можна було скуштувати традиційного кулешу та інших «підпільних» страв. На вечірці діяла підпільна радіостанція «Афродіта», що періодично повідомляла новини та цікаву інформацію гостям «Повстанського клубу».

Вартість квитка-перепустки на вечірку «Повстанський клуб» була пільговою для тих, хто прийшов у повстанському костюмі чи вишиванці. Потрапити на вечірку міг не кожен: озброєні повстанці на вході пропускали лише тих, хто знав пароль. Паролем слугувала перша заповідь українського націоналіста – «Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за Неї».

«Перевірка паролем на вході озброєними повстанцями, польова кухня та відтворення підпільної радіостанції «Афродіта» - це лише невеличка частина того, що чекало на відвідувачів у «Повстанському клубі». Ми намагалися якнайточніше відтворити атмосферу, що панувала в рядах УПА, а також представити нашу історію цікаво та популярно» - повідомив голова ЛОО МНК Андрій Беня.

Прес-служба ЛОО МНК

Діяльність МНК. Коротко

Всеукраїнські заходи

15.01.10

Під стінами будівлі Служби безпеки України представники патріотичної громадськості провели акцію протесту проти свавілля з боку працівників СБУ. Приводом послугувало затримання львівського історика, науковця Центру досліджень визвольного руху, директора музею «Тюрма на Лонцького» Руслана Забілого.

В акції взяли участь відомі українські музиканти, письменники, історики, громадські діячі, серед яких фронтмен гурту «Тартак» Сашко Положинський, письменниця Оксана Забужко, колишні політв'язні Левко Лук'яненко, Євген Сверстюк, Василь Овсієнко, журналіст Вахтанг Кіпіані та інші. На захід прибуло чимало громадських організацій і партій – КУН, УНП, «Меморіал», «Оновлення країни», МНК, ФРІ і т.д.

16-21.09.10

Відбулася низка презентацій книги Святослава Липовецького «ОУН (бандерівці): фрагменти діяльності і боротьби» по Західній Україні. Окрім автора, у презентаціях взяли участь Голова МНК Ярослав Ляш, його заступник – Сергій Кузан та представники громадсько - політичних організацій.

Книга була представлена у Рівному, Острозькій Академії, Калуші, Львові (Форум Видавців і музей «Тюрма на Лонського») та Луцьку.

Підсумком презентації став спільний проект із книгарнею «Є» у Києві та Харкові. На черзі – Сумщина і Полтавщина.

07-10.10.10

Щороку молоді патріоти з Молодіжного Націоналістичного Конгресу організовують всеукраїнський табір-джамборі «Повстанська ватра», присвячений річниці Української Повстанської Армії. Цього року табір відбувався в урочищі Гутисько Підгаєцького району на Тернопільщині. Його учасники - молоді патріоти з Києва, Львова, Тернополя, Миколаєва, Рівного та інших міст.

Програма включала туристичні та спортивні змагання, пейнтбол. Також учасники прослухали лекції з історії націоналістичного руху та основ громадської діяльності, мали змогу вивчити повстанські пісні, зустрітись із ветеранами УПА.

Підгаєччина у результаті збройної боротьби ОУН-УПА стала одним із центрів національного руху опору, де відбувся останній в історії бій УПА - 14 квітня 1960 року.

14.10.10

У Києві патріотичні сили провели заходи з нагоди 68-ї річниці створення Української Повстанської Армії. У заходах взяли участь як представники політичних партій, так і низка громадських організацій, серед яких і Молодіжний Націоналістичний Конгрес.

З ініціативи ВО «Свобода» від пам'ятника Тарасу Шевченку розпочалася хода патріотичних сил, яка завершилася на Софіївській площі урочистим мітингом, на який завітало декілька тисяч осіб. На мітингу також звучали заклики стати на заваді прийняттю Верховною Радою дискримінаційного закону про мови, який фактично спровокує тотальну русифікацію України.

27.11.10

Молодіжний рух «Спротив», до якого входить МНК, оголосив про підтримку підприємців малого і середнього бізнесу в акціях протесту проти нового Податкового кодексу.

Волинь

01.09.10

З ініціативи Волинського МНК четвертий рік поспіль проводиться проект «Пам'ять про УПА» (історико-меморіальні дослідження), що передбачає собою пошук та паспортизацію місць поховань і меморіальних знаків присвячених воjakам УПА, розміщених на території Волинської області, з подальшим виданням фотоальбому-довідника цих місць.

Попри протидію з боку нової влади з ОДА, завдячуючи голові Волинської облради Грицюку Анатолію Петровичу та підтримки «Батьківщини Молодої» проект втілюється і цього року.

Житомир

24.11.10

У рамках заходів вшанування пам'яті загиблих під час Голодомору 32-33 років відбулась презентація книги «Голодомор 1932-1933 років в Україні за документами ГДА СБУ». Презентація книги відбулась в конференц-залі Житомирського державного університету ім.І.Франка.

Проводив презентацію кандидат історичних наук Геннадій Махорін спільно з представниками ГПО «Українська справа» та МГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес». Книги були передані в бібліотеку ЖДУ ім. І.Франка та обласну наукову бібліотеку ім. О.Ольжича.

«Нормальні люди» за «дерибан» бюджетних коштів

22 жовтня 2010 року в приміщенні Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту відбулась зустріч Міністра України у справах сім'ї, молоді та спорту Р. Саф'юліна з керівниками всеукраїнських молодіжних та дитячих громадських організацій, серед яких був присутній заступник голови Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергій Кузан.

Учасники зустрічі проаналізували стан та перспективи реалізації державної молодіжної політики, обговорили шляхи вирішення актуальних для молоді питань.

У своєму виступі Сергій Кузан підняв питання скандального проекту Закону про внесення змін до Закону України "Про молодіжні та дитячі громадські організації" (щодо вікових обмежень, участі у виборчих коаліціях), прийнятого Верховною Радою України в першому читанні (законопроект № 2593).

Доповненням до статті 8 законопроекту фактично пропонується встановити кількісні обмеження громадських організацій, які мають право на отримання інформації, що стосується програм щодо дітей та молоді від органів державної влади та органів місцевого самоврядування. А саме: такі відомості матимуть змогу отримувати лише молодіжні та дитячі організації, кількість індивідуальних членів яких складає не менш як 0,5 відсотків від чисельності відповідної громади на місцевому рівні та 10 тисяч членів – на загальнодержавному рівні.

Пропонована норма є абсолютно дискримінаційною, адже громадські організації згідно цього проекту Закону оцінюються не за якістю втілення державних або муніципальних програм щодо дітей та молоді, а виключно за кількістю (найчастіше – формального) членства. Окрім того, дана норма є прямим порушенням конституційного права кожного на отримання інформації про діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, законів України «Про інформацію», «Про звернення громадян» тощо. Взагалі ж встановлювати будь-які кількісні показники щодо чисельності молодіжних та дитячих організацій при узгодженні відповідних проектів рішень вбацяється сумнівним, оскільки у цьому положенні враховується лише індивідуальне фіксоване членство у молодіжних та дитячих організаціях і не враховується те, що членство у цих організаціях відповідно до статті 5 чинного Закону може бути не лише індивідуальним фіксованим, а й нефіксованим та колективним.

А оскільки саме Міністерство України у справах сім'ї, молоді та спорту є профільним з цих питань, то Сергій Кузан звернувся до міністра Р. Саф'юліна, як до очільника відомства, з метою з'ясувати позицію Міністерства щодо вищезгаданих норм законопроекту, зважаючи ще й на те, що згідно Висновку Головного науково-експертного управління «...при прийнятті рішень щодо дитячих та молодіжних програм, доцільно було б попередньо узгоджувати їх проекти з молодіжними та дитячими організаціями, враховуючи не їх кількісне представництво, а статус - всеукраїнський, місцевий та міжнародний, що встановлюєть-

ся статтею 9 Закону України «Про об'єднання громадян». Начальник відділу роботи з молодіжними та дитячими громадськими організаціями Білий А.І. повідомив, що позиція Міністерства з цього питання є негативною, Міністерство виступає проти згадуваної норми законопроекту. Р. Саф'юлін рекомендував оприлюднити позицію на офіційному сайті.

Слід зазначити, що авторство скандального законопроекту належить депутату фракції Блоку Литвина О. Зарубінському. Очевидно, «нормальні люди» Литвина вирішили законодавчо обмежити оприлюднення інформації і без того непрозорих схем проведення державних або муніципальних програм, що стосуються дітей та молоді. А це – гроші, закладені в бюджеті. І питання полягає лише в тому, хто матиме доступ до них (або ж – до відповідної інформації). Очевидним є факт, що найбільше членства мають саме «молодіжки» т.зв. «провідних політичних гравців», які «дивним чином» зібрані в стінах нинішнього парламенту. А тому й нарікань ані від коаліції, ані від парламентської опозиції бути не повинно.

МНК виступає проти фактично пропонованого в законопроекті «междусобойчіка», в зв'язку з чим Молодіжний Конгрес був одним з підписантів звернення до лідерів депутатських фракцій Верховної Ради щодо небезпек законопроекту № 2593.

Інформецнтр МНК

PS. Коли верстався намер, одіозний законопроект був підготовлений до 2-го читання в редакції, що вже не містить дискримінаційних положень щодо громадських організацій. Ця перемога стала можливою завдяки спільним діям понад 30-ти молодіжних громадських організацій.

PPS. Вже перед виходом в друк нашої газети до нас надійшло ще одне повідомлення від прес-агенції ІМК. У ньому, з посиланням на заступника міністра у справах сім'ї, молоді та спорту Світлану Толстоухову, повідомлялося про плани зменшення віку молоді з 35 до 24 років. Така ініціатива пояснювалася європейськими стандартами, думками експертів та зменшенням держав-

ного фінансування програм молодіжних громадських організацій.

Для ЗМІ що подію прокоментував Голова ВМГО «МНК» Ярослав Ляш: «Ця ідея про збільшення віку молоді є відверто спекулятивною і основною її ціллю є зменшення соціальних гарантій для молоді.

По-перше, це пов'язано із зменшенням фінансування на молодіжне житлове кредитування та прагненням влади кількісно зменшити соціальну групу молоді. Це позбавить молодь впливу на владу та місцеві органи самоврядування.

По-друге, світова та європейська практика приймає молодіжний вік у межах 14-40 років. І кожна держава сама визначає межі віку молоді, залежно від стратегічних пріоритетів розвитку країни. Якщо діяти за логікою Міністерства про євростандарти, то, враховуючи середню тривалість життя в Україні, молодіжний вік слід було б обмежити 14-18 роками життя...

По-третє, якщо молодь – наше майбутнє і про нього треба дбати, то позбавлення молоді опіки означає - позбавляти себе майбутнього.

По-четверте, лані Толстоухова повідомила, що на сьогодні вже створена робоча група, яка розробляє нову стратегію розвитку молодіжної політики в державі. Наша громадська організація, починаючи з 2005 року щороку брала участь у розробці стратегії та пріоритетних напрямних державної молодіжної політики, була учасником Громадських колегій профільного міністерства. Але про діяльність вищевказаної робочої групи нам стало відомо лише тепер і від ЗМІ, а не від працівників міністерства.

Пригадую виборчі обіцянки чинного Президента Януковича про перше робоче місце, пільговий кредит на житло, допомогу молодим сім'ям, 50% бюджетних місць при вступі до ВНЗ, реформу армії і т.п. Про це швидко забули.

А згадали студентські страйки за потори (платні послуги) у ВНЗ, акції проти міліцейського свавілля (вбивство працівниками МВС студента І. Інділа), акції протесту молоді проти міністра освіти Д. Табачника і т.п. А така молодь, яка все активніше здатна відстоювати свої права, - не потрібна «дбайливому» уряду М.Азарова. Їм потрібна інша молодь, інша країна. Для «своїх» людей. Тобто не для нас!»

Кадри вирішують все: семінар МНК з кадрового менеджменту в Києві

кадрового менеджменту для активістів МНК.

Завдання семінару – навчити учасників використовувати весь свій потенціал, всі наявні індивідуальні здібності для підвищення якості роботи організації шляхом вдосконалення наявних кадрів.

До відбору учасників організатори поставились дуже серйозно. Ними стали найактивніші члени організації та перспективні молоді діячі, які були представниками різних регіонів України - Суми, Київ, Тернопіль, Волинь, Полтава, Харків, Львів, Житомир та Миколаїв.

Учасники мали можливість прослухати ряд лекцій, які стосувалися роботи вишкільно-кадрової референтури МНК, обмінятися досвідом та що найголовніше - визначили стратегічні напрямки розвитку організації у вишкільній роботі. Тренерами на семінарі були досвідчені діячі МНК, для яких даний семінар був можливістю поділитися досвідом, набутим безпосередньо в роботі.

Особливого зацікавлення в учасників викликав тренінг з мотивації членства, який проводила національний тренер ПРО ООН Жанна Савич.

«Мотивація — це найважливіший фактор підвищення ефективності діяльності усієї організації, бо процес діяльності організації можна добре спланувати і організувати, але якщо член цієї організації не відповідально ставиться до своїх обов'язків і не зацікавлений особисто у розв'язанні проблем і задач, що постали перед організацією, то результати контролю і підбиття підсумків не будуть втішними», - розповів С.Кузан, заступник голови МНК.

Тому важливим в роботі організації є саме мотивація членства та відбір найкращих фахових кадрів, адже саме вони створюють атмосферу і задають тон роботі. Лише таким чином буде забезпечено безупинність та динаміку розвитку організації.

Катерина Аврамчук, Інформецнтр МНК

В Сумах квіти Леніну покладали під поховальний марш

7 листопада в Сумах відзначали по-різному. Комуністи – як свято, 93-у річницю «Великого Актября», а патріотичні організації - як трагедію та злочин в історії українського народу.

На покладання квітів «вождю» прийшло близько 40-50 «вірних лєнінців» і така сама кількість молоді з патріотичних організацій, які мали свою точку зору на подібні «свята» та святкувальників. Для висловлення своєї позиції громадськості демонструвались плакати з наступними написами: «Поміняли «Капітал» Маркса на капітал Ахметова?»; «Свастика = серп та молот» і підпис: «Різниця не бачу»; «Вимагаємо Нюрнбергу – І»; «сталінізм = гітлеризм, комунізм = нацизм».

Учасники почергово кожен по одному пункту зачитали Обвинувачувальний висновок Міжнародного Вільнюського громадського трибуналу, що засуджує злочини комуністичної ідеології проти народу України. Також нагадали присутнім про Резолюцію Парламентської Асамблеї Ради Європи «Про необхідність міжнародного засудження злочинів тоталітарних комуністичних режимів», яка визнала комунізм антилюдським режимом – аналогом нацизму і фашизму.

Виступи молоді чергувалися гаслами «Слава Україні!», «Бандера – наш герой!», «Комунізм – це є фашизм!» та пісню «...і Ленін такої маладой...», що трансливалася комуністами через гучномовці.

Потім настала черга червоного прапора, який було віддано владі вогню, що викликало сплеск емоцій з обох сторін. Сподівання комуністів, що молодь швидко розійдеться, не виправдалось, тому квіти вождю пролетаріату Леніну довелося класти під звуки поховального маршу та скандування патріотичної молоді.

Коли в момент, де йдеться про існування нації, хтось застерігає собі право “сеґеґсії” (“катам помагати”), то жадні засади “права” й “справедливости” не повинні вхоронити його перед долею Кочубея.
(Дмитро Донцов)

Межа... Це слово в українській історії має особливий, сакральний зміст. Щоби відстояти свою власність, селянин часто брав кошу або вила, але сьогодні йдеться не про умовну позначку, котра розділяє право індивідуального володіння, а про межу людської і національної гідності.

Чи є ця межа в народі, який населяє «територію», котра зараз називається Україною», - саме так і не інакше називає наш рідний край, нашу землю, нашу Батьківщину такий собі Євгеній Коротков, комуністичний трубадур з «Робочей газети». «Україна як державний проект і українство як його головний міф створювались у другій половині ХІХ століття імперською канцелярією Франца-Йосифа», - безапеляційно стверджує він, один з діячів партії, котра сьогодні волею обставин входить до правлячої коаліції. Це він про нашу державу, як про

Межа

Рог Віктор Олександрович народився 21 травня 1970 року в селі Погожа Криниця на Роменищині (Сумська область) у селянській родині. У 1988-1989 роках – служба в армії. З 1990 року – голова Спілки Української Молоді “Сумщина”, редактор газети «Гроно».

Учасник студентського голодування в жовтні 1990 року в Києві. В 1993 році закінчив Сумський педагогічний інститут ім. А. С. Макаренка за фахом “історія і педагогіка”.

Автор ряду публіцистичних та теоретичних статей і наукових публікацій в українській та закордонній пресі. В 1994 році обраний головою Сумської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів.

Депутат Молодіжного Парламенту України, в молодіжному Уряді – міністр освіти та науки (1998-2000 рр.). Автор книг “Не даймо загубити майбутнє” (Київ, 1999р., 2000р.), «Молодь і націоналізм» (Київ, 2003 р.), «Життя для України» (Київ, 2004), «Українофобія: п’ята колона та її ляльководи» (Київ, 2008 р., 2009р.).

Один з організаторів Акцій студентської солідарності 1998-1999рр. Віце-президент Історичного Клубу “Холодний Яр”. Голова МКУН та Молодіжного Націоналістичного Конгресу (1998-2002). Почесний член МНК.

Одружений, виховує доньку.

Заступник директора Центру національного відродження імені Степана Бандери. Головний редактор газети «Шлях Перемоги».

«проект», і про нас з вами, як про «міф»...

Підняття тарифів, утиски свободи слова і свободи зібрань, обмеження свободи вибору, репресії проти інакодумців, фальшування історії, наступ на українську мову... Табачник, Азаров, Могільов, Солдатенко, Хорошковський... Де є та межа, після перетину якої прокидається наша людська і національна гідність?

«Тепер ми «решать» будемо», - цинічно і відверто проголошують ті, хто обіцяв «почути кожного» і створити «країну для людей».

То де ж є межа нашому терпінню і інстинкту самозбереження, як нації і як людини? Франкове «Укрита злість, облудлива покірність», - це я ще розумію, це «по нашому», коли на обличчі щира посмішка, а під полою обріз, за халявою заточка, або принаймні в кишені дуля. Але коли добровільно і «самозабвенно» вишикуються

черги, щоби облизати черевик зі страусячої шкіри чи пухку руку з «котлами» за 30 тисяч євро, то це підло і огидно.

«А братія мовчить собі, витріщивши очі».

Двадцять років тому ми, юні студенти, лягли на холодний граніт київського майдану, котрий тепер називається Майданом Незалежності. «За яку Україну ви тоді голодували?», - часто запитують нас тепер. А особисто я тоді голодував «проти», і не лише проти комунізму і московства, а насамперед проти національного амебства, безхребетності, безпринципності і гнучкошиєнства.

Я голодував за українців! Бо нащо вона потрібна, така Україна без українців?

Межа...

Віктор РОГ

Про обіцяний безвізовий режим

У кінці травня цього року Президент Янукович проголосив підписання угоди про безвізовий режим з Євросоюзом. Дослівно це виглядало так: "Нам потрібно технологічно й методологічно готуватися до введення безвізового режиму з ЄС, угоду про який ми могли б підписати до кінця року", - В.Янукович. З Брюсселю було привезено документ, який називається «План дій щодо вивозу лібералізації для України». Виконання якого, до речі, зовсім не означає скасування віз для українців.

Чим відрізняється угода про безвізовий режим від угоди щодо плану дій по здобуттю безвізового режиму? Це приблизно так. Пообіцяли ви купити дружині шубу до кінця 2010 року. А замість шуби в кінці року їй подарували документ: «План дій по отриманню шуби в 2011 році», прочитавши який, жінці одразу захочеться скромне зимове пальто. Різницю відчуваєте? Жінки відчули точно.

Українцям до цього не звикати. Пообіцяли ціну на газ не піднімати. Не підняли... Одразу... Підняли через чотири місяці.

Є такий Жозе Мануел Дуран Баррозу, він

в Європах, як у нас Янукович. Так цей Дуран привселюдно вичитував нашого Президента, що, якби він проводив демократичні реформи, та ще й економічні, то напевно, його контора може б і зглянулася на той план дій, що наш Президент нам до нового року обіцяв.

А тепер серйозніше. Перший раз місцеві вибори вилізли боком. В Європі чітко сказали - демократії в Україні немає. На цьому фоні скасування віз для Албанії з 1 січня 2011 року, виглядає як публічне приниження. Другий чіткий сигнал – робіть економічні реформи. Якщо новий Податковий кодекс - це реформи, то безвізового режиму нам точно не бачити. Як і зони вільної торгівлі.

Отже два базових сигнали: економіка і демократія. Ну з економікою треба напружуватися. А демократія, це що, важко?

Просто не треба робити дурних речей. Це не демократія, якщо Конституційний суд визначає в державі дату виборів, або повертає президенту повноваження, проти яких він виступав, перебуваючи в опозиції. Це не демократія, якщо суд забороняє підприємцям проводити мітинг через візит громадянина Росії патріарха Кирила. Кирилу що, без

дефіляди по Хрещатику нема чого їхати до України? І останнє. Це не демократія, коли в державі жоден власник автобусу зараз не наважиться везти опозиційно налаштованих до влади громадян в Київ.

Олег Медунія,
голова МНК у 2002-2007 рр.,
екс-заступник голови Сумської ОДА

Як «невсруючий» Чететов молить нас Христом Богом...

За нещодавньою інформацією УНІАН та Української Правди, народний депутат України, «народний парламентський дирижер», член Партії регіонів Михайло Чететов вважає, що Голодомор в Україні 1932-33 років організували ті ж, що і революцію 1917 року.

Питань немає. Річ очевидна...Навіть Януковичу...

Але на питання журналістів, як він (Чететов) вшановує пам'ять жертв Голодомору, можливо, запалює свічки, регіонал відповів, що свічки не запалює, оскільки він людина «невсруюча». При цьому він ще додав, що «помаранчеві» «з Голодомору зробили геноцид тільки з однією метою - зробити з Росії ворога. А лідер держави (Ющенко) повинен був би об'єднувати народ, а не роз'єднувати, і зомбувати людей геноцидом». «...Не можна жити весь час в минулому! Треба жити майбутнім. Були трагічні події. Ну і що тепер? Що тепер ми повинні робити?» - запитував і повчав нардеп.

«Ось я росіянин, моя дружина - українка. Так що, я повинен визнати, що мій дід вби-

вав українців? Я от коли виступаю перед вчителями, кажу їм: «Я вас Христом Богом молю, ось ті зерна зла, ненависті, які намагаються сіяти помаранчеві, не допускайте до дітей! Ось ті зерна зла-геноциду!» - проповідує Чететов.

Сподіваюся магія горизонтального махання рук цього народного обранця (коли майже пуста парламентська зала забезпечує більшість при голосуванні і відміняє норму Конституції України) не має впливу на вчителів. Хоча б тому, що багато їх дідусів і прабабусь були жертвами Голодомору.

За розповідями мого доброго товариша, колись в українському селі найшановнішими людьми були священик, вчитель і лікар. Чететову ще залишилося своїми заговорами лікувати людей. А, можливо, він це і робить таким-собі вправлінням мізків українському народові.

За його словами, Голодомор – «це була трагедія системи; система винна, а не росіяни. У тому уряді тільки один росіянин був" ... (Далі Чететов детально розклав учасників Жовтневого перевороту 1917 року за національною ознакою, однак, на його прохання, журналісти не оприлюднили це твердження). «Тому причому тут росіяни?! Не було росіян», - кричав Чететов журналістам. А як повідомлялося, згідно з секретними документами, оприлюдненими на сайті Wikileaks, Росія шантажувала інші країни, щоб вони не визнавали Голодомор геноцидом.

Водночас сумно і спокійно, але гидко, коли усвідомлюєш, що все це говорить один із спікерів найбільшої фракції українського парламенту.

Вважав би вище своєї людської і націо-

нальної гідності полемізувати з Чететовим, але висловлю на папері декілька очевидних тез.

По-перше, т.зв. «помаранчевий» Уряд ніколи не робив з росіян винних у трагедії Голодомору. Прив'язку до Росії роблять самі ж регіонами. Проблема самої Росії, що вона не бажає визнати голод в Україні спланованим геноцидом українського народу. Адже тоді прийдеться визнавати представників національно-визвольного руху, які боролися за право існування свого народу.

По-друге, у Чететова яскрава риторика закидання, коли називає «помаранчевих» - «носіями зла». А коли мова йде про мільйони безвинних і замордованих жертв, серед яких – діти!!!, його репліка: «Ну і що тепер?.. Були трагічні події». Тут дозволю собі нахабну пропозицію до Януковича, щоб він за допомогою Патріарха Кіріла спробував вигнати бісів з голови цього депутата. Адже як це поєднується, коли людина невіруюча закликає «Христом Богом молю...».

По-третє, нам бажано самим не заплутатися, коли Чететов - голова підкомітету Верховної Ради з питань підприємництва говорить, що «влада сильна і ультиматуми підприємців не діятимуть», а через день Президент ветеує Податковий кодекс. Щось у них не те в головах...

Воістину кажуть, що якщо Господь хоче когось покарати, то – забирає розум. Коли регіонали говорять про розкол України, - насправді ж більша проблема, коли в наших депутатів розкол в умах. Звідси і нездорові думки...

Олександр Скиба,
член Ради Чесні МНК

Діяльність МНК. Коротко

Закарпаття

01.09.10

Молоді закарпатці по-своєму вирішили провести свої літні канікули. З ініціативи осередку Молодіжного Націоналістичного Конгресу за підтримки депутата районної ради Віталія Бенчака було проведено вісім спортивно-патріотичних теренових ігор. Основою цих заходів стали легенди, складені на історичних фактах боротьби Карпатської Січі та УПА.

Близько сотні осіб віком від 14 до 20 років змагалися у спритності, фізичній витривалості, вивчали історію України та проводили мистецькі конкурси. Попри важкі погодні умови, закарпатці із сотень «Орлана» та «Медвіда» легко переносили втому, адже щовечора під звуки трембіти їх скликала повстанська ватра.

Київ

24-26.09.10

Члени МНК взяли участь в якості волонтерів у фестивалі повстанської та патріотичної пісні «Гайдамака.UA», який відбувся в м. Ірпінь Київської області і був присвячений 20-й річниці Студентської революції на граніті.

На фестивалі проводили політичні дискусії та зустрічі з відомими політиками і громадськими діячами. На концертних майданчиках виступили українські гурти "Тінь сонця", "ТНМК", "От Вінта", "Мертвий Півень", "Тартак" та барди Тарас Чубай, Ярослав Джусь і Тарас Компаніченко.

З ініціативи МНК у рамках фестивалю було проведено презентацію книги «ОУН. Бандерівці» відомого історика та громадського діяча Святослава Липовецького.

14.10.10

МНК провів для студентів показ фільму «Страчені світанки». Цей фільм показує боротьбу УПА проти радянських окупантів по закінченні Другої Світової війни.

27.10.10

Київська міська організація Молодіжного Націоналістичного Конгресу провела чергову звітно-виборчу конференцію. Вона стала своєрідним підсумком діяльності за останні півроку, де був проведений аналіз здобутків та упущень організації, накреслено основні напрямки розвитку. Зокрема, можна відмітити фінансове зміцнення організації, а також перемогу у Премії з інформаційно-пропагандивної роботи ім. О.Богатирчука.

На конференції було обрано керівництво організації: Голова – Сергій Кузан, заступник - Іван Кішка, Голова Секретаріату – Катерина Аврамчук.

04.11.10

У рамках проекту «Молодіжний кіноклуб» Київський міський осередок МНК провів показ документального фільму «Золотий вересень. Хроніка Галичини 1939-1941рр». Кінострічка викликала справжній ажіотаж серед молоді.

Перед початком показу виступив історик, викладач КНУ ім. Шевченка Іван Патріляк. Він зазначив, що червоні «визволителі» за час свого перебування на території Західної України, показали своє справжнє обличчя. Так за 1939 -1941 рік радянською владою було депортовано до Сибіру більше 500 000 чоловік, 50 000 - розстріляно.

18.11.10

У рамках проекту "Молодіжний кіноклуб" відбувся показ та обговорення кінострічки "Вітер, що гойдає верес" про боротьбу Ірландської Республіканської Армії. Фільм відзначений Золотою Пальмовою гілкою Каннського кінофестивалю 2006 року. На захід КМО МНК завітала молодь в кількості понад 80 осіб.

Львів

15.10.10

Біля пам'ятника Івану Франку у Львові відбувся флеш-моб «Масове вбивство», присвячений 51-ій річниці з дня смерті Степана Бандери. Протягом акції молодь покрила вулиці міста відбитками «вбитих тіл». Метою заходу стало привернення громадської уваги до злочинного діяння радянських спецслужб та вшанування Героїв, що полягли, відстоюючи українські ідеали. Організатором заходу став Молодіжний Націоналістичний Конгрес (МНК).

30.10.10

ЛОО МНК оголосив конкурс по збору політичного сміття «Хто більше?». Молоді націоналісти закликали усіх небайдужих допомогти комунальним службам прибрати наше місто від сміття, яке залишилося після активної виборчої агітації.

За 2 години було зібрано 53 кг політичної макулатури. Отримані за це кошти пішли у фонд допомоги бібліотек сільських шкіл.

Діяльність МНК. Коротко

Львів

01.11.10

Члени МНК відзначили 92-гу річницю Листопадового чину покладанням свічок на могили Героїв національно-визвольних змагань на Личаківському цвинтарі.

«У цей день християни відзначають день всіх святих і поминають померлих. Особливого поширення подібні заходи набули серед членів УВО та ОУН. «Культь могил», як згодом його називали, пропагували героїзм та вшанування пам'яті борців за волю України. Ми вважаємо своїм обов'язком продовжувати ці традиції» - повідомила Фаріон Соломія, голова Секретаріату ЛОО МНК.

09.11.10

У приміщенні МНК відбувся літературний вечір присвячений дню української мови і писемності. Присутні почули твори класиків і сучасних авторів. Також молодь подискутувала про перспективи української мови, шляхи вирішення мовного питання в регіонах України та інші актуальні теми.

17.11.10

Відбулася чергова звітно-виборча конференція Львівської обласної організації «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» (МНК), яка стала підсумком її діяльності за останній рік.

Під час зборів був проведений аналіз досягнень організації: кількість проведених акцій, відзначили неодноразову перемогу у Премії ім. О.Богатирчука з інформаційно-пропагандивної роботи, а також зміцнення матеріальної та фінансової бази організації. Головою організації залишився Андрій Бень, а Секретаріат очолюватиме Соломія Фаріон.

26-28.11.10

В урочищі Золота поляна на межі Львівської та Івано-Франківської областей відбулася «Голодна конференція», метою якої є вшанування жертв Голодомору та патріотичне виховання молоді. Специфікою конференції є те, що учасники взяли участь у трьохденному голодуванні та мали змогу випробувати силу волі та витривалість. Організатором конференції стала ЛОО МНК.

Кожен учасник конференції готував доповідь, що стосувалася Голодомору, українських національно-визвольних змагань, видатних українських діячів тощо.

Полтава

13.09.10

Відбувся ідеологічний та історичний внутрішньоорганізаційний вишкіл для новоствореного Полтавського осередку МНК. Вишкіл проводили більш досвідчені члени організації з Харкова.

Цінність заходу також полягала в тому, що відбувся діалог та обмін досвідом між молодим поколінням та досвідченими діячами МНК.

30.09.10

У приміщенні Полтавської державної аграрної академії відбулася «Українська вечірка-2». Метою заходу було привернути увагу молодих людей до нашої вітчизняної музики різних напрямів, і показати, що вона аж ніяк не поступається іноземним аналогам. В перервах між дискотекою були веселі конкурси, переможці яких отримали цінні призи.

Захід був організований самими студентами - активістами МНК та Громадської ініціативи «Оновлення Країни».

13-17.10.10

Полтавський осередок МНК провів пропагандивний рейд-мандрівку 12 сільськими населеними пунктами Полтавської і Харківської областей. Учасники подолати понад 150 кілометрів, проводили розмови з селянами, дарували їм історичну та патріотичну літературу і періодику.

14.11.10

У Полтаві майже півсотні молодих людей прибирали дендропарк від сміття. Це - молодь з МНК, Українського незалежного супротиву, Антикримінального вибору, студенти Полтавської аграрної академії та учні школи-гімназії № 9.

Акція «День парку» нагадала полтавцям про можливості та силу громади, а скептиків наштотувало на думку, що якщо у нас є така небайдужа молодь, то Україна має майбутнє.

Рівне

01.09.10

До свята Дня Знань, випускниці Невірківської загальноосвітньої школи, що на Рівненщині, член МНК Юлія Гольберт вручила подарунки для своєї школи – комплекти книг з історії України та декілька екземплярів примірників класиків української літератури.

Така акція була ініційована для того, щоб допомогти сільській молоді мати конкурентні знання та можливість добитися успіху у дорослому житті.

«Борці за Волю - не вживають алкоголю, борці за Україну - не вживають нікотину!»

З роками негативний вплив шкідливих звичок на людей не змінюється, та змінюється ставлення людей до цих звичок. У минулому столітті, під час панування Польщі на теренах Західної України, дозвіл на продаж тютюну і алкоголю видавався лише полякам. Після невдало здійсненого пограбування пошти у Городку 1932 року, коли загинуло четверо діячів ОУН, двох з яких (В. Біласа і Д.Данилишина) було підвищено після суду у переддень Різдва, розгорнулася антимонопольна кампанія, гаслом якої було: «Не платимо ворогам більше добровільних податків!»

Таким чином націоналісти добились не тільки збитків для польської казни, а й виховного ефекту для свого народу: відмовитись від шкідливих для здоров'я звичок.

На сьогодні ми можемо бачити протилежну ситуацію - бездіяння з боку влади, „закривання очей” на проблеми здоров'я українців, а іноді й негласне сприяння власникам алкогольних і тютюнових компаній. Спортивні події спонсоруються відомими марками алкогольних напоїв, новини спорту починаються і закінчуються рекламою алкоголю. Таке явище широко практикується в ліберальній Європі, де підтримується все, з чого можна отримати прибутки. Тепер ці „європейські цінності” прижились і в Україні.

За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я Україна займає перше місце в світі з підліткового алкоголізму. 70 відсотків українських дітей уперше спробували алко-

голь із рук батьків. Тож, нічого дивного у підлітковому алкоголізмі немає. До цього їх закликають з рекламних щитів, на яких можна побачити відомих людей (А.Шевченко, В.Вірастюк, В.Кличко). Молодь хоче бути схожою на героїв свого часу, щоб стати хоробрішими, лідерами своєї компанії. Та колись цими кумирами були герої Базару, Крут, борці Білас та Данилишин, Коновалець, Бандера, Шухевич та багато інших гідних постатей. А тепер молоді пропонують нових „героїв”.

У таких умовах формується особистість українського юнацтва. Якщо буде продовжуватись так і далі, то нація не зможе існувати вже у найближчі століття. Навіщо застосовувати важку артилерію, якщо народ може сам себе винищити цигарками чи спиртним, - сказали б великі полководці минулого століття.

Боротьба із шкідливими звичками обмежується часто примітивною соціальною рекламою та ознайомленням старшокласників із наслідками, які спричиняють ці залежності. Та чи не запізно це, коли майже із першими словами у своєму житті малеча вбирає із реклам, Інтернету та оточуючого середовища стереотипи про „модність” алкоголю та цигарок? Адже чим менша дитина, тим краще вона засвоює подану їй інформацію. За допомогою мультфільмів можна було б впроваджувати приклади того, що варто і не варто було б наслідувати у побуті. Для старших вікових груп можна було б наводити наочні приклади, зокрема

Чи потрібні нашій владі українці у світі?

8 грудня 2010 року у Верховній Раді України відбулися парламентські слухання на тему “Українці в світі”, на які були запрошені представники інтелігенції, відомі митці, духовенство, керівники та активісти української діаспори з різних країн світу. Серед чисельного представництва українських громадських організацій була присутня і делегація Молодіжного Націоналістичного Конгресу у складі: заступника Голови МНК Сергія Кузана та керівників Інформцентру МНК Катерини Аврамчук і Сергія Пархоменка.

Надзвичайно добра за задумом справа увінчалась торжеством формалізму і неприкритої неповаги влади до українців у світі. З вуст доповідачів, серед яких були народні депутати П.Ющенко, В.Мойсик, Г.Омельченко, Л.Григорівич, відомі письменники І.Драч, Д.Павличко, В.Яворівський викладачі ВНЗ, заступники міністра закордонних справ Р.Демченко та міністра культури і туризму В.Лісничка та багатьох інших, не прозвучало жодних конструктивних ідей чи пропозицій щодо проблем світового українства. Ні представники влади, ні доповідачі не були жодним чином готові до обговорення пропозицій представників української діаспори.

Голова Європейського Конгресу Українців, перший заступник голови

Світового Конгресу Українців Ярослава Хортяні (Угорщина) зазначила, що двадцятимільйонна українська діаспора, яка проживає в більш як ста країнах світу, в 57 країнах світу самоорганізувалася і створила свої національні громадські організації. «Світова українська спільнота має своїх представників в багатьох державах свого поселення: у парламентах, урядах; своїх вчених, митців та громадських діячів, і може, і вміє впливати на міжнародні установи, і головне - на формування позитивного іміджу України за кордоном. Шляхом донесення правдивих фактів до урядів своїх країн ми всіляко сприяємо, щоб незалежну Україну розглядали як запоруку стабільності в Європі», - підсумувала виступаюча. Натомість організатори тематичних парламентських слухань залишили без реакції пропозицію щодо обговорення проекту створення загально-світового українського телеканалу, який був би містком єднання та способом вирішення проблем українців по всьому світу.

Прикро, але представники діаспори довго не могли збагнути: невже окрім віцеспікера Адама Мартинюка, представника комуністів, не можна було призначити іншого ведучого слухань? Адже майже всі закордонні українці, або їх предки, постраждали чи були жертвами комуністичного режиму СРСР.

Спокійний перебіг заходу було перервано після появи на трибуні народного депутата від Партії регіонів Юрія Болдирева. Своєю доповідь він почав виголошувати недержавною мовою. Зал вибухнув заглушливим заплескуванням, вигуками «Ганьба!», свистом і тупотінням ніг. Найбільш організованими у цьому протесті стали чисельні представники київських шкіл та студентства. Понад три хвилини «регіонал» продовжував свій виступ, не зважаючи на реакцію парламентської зали та прохання Мартинюка залишити трибуну.

Вершиною цинізму представника прав-

Відбулося пікетування центрального офісу телекомпанії ICTV

24 листопада 2010 року відбулося пікетування центрального офісу телекомпанії ICTV з вимогою до керівництва каналу відмовитись від показу скандальновідомого

російського фільму «Ми з майбутнього – 2», який був запланований на 27 листопада - День пам'яті жертв Голодомору та політичних репресій. Організатор акції - ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» (МНК).

Після того, як інформація про заплановану акцію з'явилася в Інтернеті, у прес-службу ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» зателефонувала Юлія Бондаренко, голова відділу зі зв'язків із громадськістю телеканалу ICTV, яка повідомила, що показ фільму вирішено перенести. Але організатори не відмовилися від свого наміру, адже мета пікетування - не перенесення показу фільму, а повна відмова від нього.

«Якщо ICTV не відмовиться від показу цього фільму, то цей телеканал підтвердить за собою реноме пропагандивного рупору Кремля», - заявив з цього приводу Кішка Іван, заступник голови київського осередку МНК.

ПОМРИ ЗА БАТЬКІВЩИНУ!

А НЕ ЗААЛКОГОЛЬ!!

такий: п'явка, поставлена курцеві, незабаром відпадає в конвульсіях і гине від висмоктаної крові, що містить нікотин.

Кожен з нас має право вибирати як жити. Але в сучасній ситуації, коли під загрозою стоїть здоров'я цілої нації, усіх живих та ще ненароджених українців, такий вибір є однозначним. Відмова від куріння та алкоголю – обов'язок кожного свідомого українця. А у молодіжному середовищі, де ця проблема не завжди усвідомлена, держава та батьки повинні допомогти дітям та молоді зробити правильний вибір.

Отже, за допомогою простих речей можна досягнути значних результатів, як це робила ОУН у 30-х роках минулого століття, розвинувши у громадськості почуття власної гідності і поваги до свого народу та держави.

«Ми не курим і не п'єм,
Лайки не вживаєм,
І себе цим не псуєм,
І других навчаєм... »

1929 р.

Сторожук Іванка, Львів, МНК

лячої в Україні партії стала фраза, кинута присутнім: «Крім того, що ви залишаєтесь маргіналами у своїй власній країні, ви, на жаль, нічого не зможете продемонструвати!». Після цього Болдирев покинув зал. Віце-спікер комуніст Адам Мартинюк натомість попросив присутніх поводитися як «представники цивілізованої країни». Вочевидь, філософія комуніста прагне толерантного ставлення до проявів національного приниження, а захист національної гідності – розцінює як зразок не цивілізованості.

Вже по закінченню заходу, Євген Тівон з Німеччини, у приватній розмові з представниками патріотичної громадськості України, висловив думку, що влада не випадково делегувала Болдирева на ці парламентські слухання. Адже він є товаришем одіозного лідера «Русскоязычной Украины» - депутата-«регіонала» Вадима Колесніченка і делегатом «Съезда Соотечественников» 2006 року у Санкт-Петербурзі (РФ). Там ним була висловлена пропозиція про переселення до Сибіру й Приморського краю Росії мешканців Житомирської та Волинської областей. Причина була «поважна»: «Ці люди вже сто років тому показали свою ефективність у освоєнні сибірських і далекосхідних просторів. А якщо російські й колишні українські вихідці там не плодяться, а плодяться виключно китайці, то в Україні за Сіверським Дінцем виникне абсолютно інший географічний сусід! Там виникне Піднебесна Імперія».

Таки ми, українці, цій владі для чогось потрібні: щоб освоювати Сибір і демографічно рятувати північного сусіда від китайців. Питання тільки в тому чи ми, українці, потрібні нашому північному сусіду тут, в Україні.

Шануймося!

Василина Краплюх,
Інформцентр МНК

Олександр Данилюк: «У нас є розуміння того, що вибори відбудуться 27 березня...»

Протестні акції підприємців проти Податкового кодексу на Майдані Незалежності у листопаді сколихнули український політикум і громадськість. Очевидним стало те, що владі вдалося збити протестний настрій підприємців шляхом маніпуляцій і обіцянок, від виконання яких залежатиме суспільний спокій у країні в майбутньому.

Найбільші фактори сприяння при цьому: повна недовіра владі і, як наслідок, трансформація економічних вимог до Уряду в політичні, які стосуються вже усієї вертикалі влади.

Серед низки організацій і об'єднань, які брали участь у протестах, одним із найбільш динамічних є Громадський Рух «Спільна справа», який не пішов на поступки владі і продовжує боротьбу з нею навіть після досягнення «компромісу» щодо Податкового кодексу. Така непримирена позиція щодо нинішньої влади і доручення до громадських акцій спротиву політичних сил, може надати нового імпульсу протестному рухові. Про плани і дії громадян за свої права - у інтерв'ю «Главкому» лідера ГР «Спільна справа» Олександра Данилюка.

Данилюк вважає, що нова протестна акція, яка має розпочатися 22 січня 2011 року, може призвести до оголошення позачергових виборів парламенту. Паралельно його громадський рух «Спільна справа» збирає підписи за оголошення референдуму про відставку Президента і Верховної Ради, а це – ініціював подання до Конституційного Суду про визнання Податкового кодексу неконституційним через те, що за нього проголосували менше ніж 226 «реальних» депутатів.

- Результати «Майдану-2» сьогодні оцінюються неоднозначно. Одні люди кажуть, що він переміг, інші – що програв. А як би на питання про результати Майдану відповіли ви?

- Я б сказав, що Майдан ще не закінчився.
- А коли ж він, по-вашому, закінчиться?
 - Він закінчиться нашою остаточною перемогою, коли в Україні відбудуться чесні, неспальшовані вибори Президента та Верховної Ради. На них народ України зможе обрати тих, кого він вважатиме за потрібне, давши оцінку тим, хто перебував у владі сьогодні. І йдеться тут не лише про те, що їхня політика – причому не лише в соціально-економічній сфері, а й в інших – сьогодні є вочевидь недоцільною, а й про те, що на оцінку з боку народу заслуговує узурпація Президентом та Верховною Радою після скасування конституційної реформи 2004 року повноважень, які не були делеговані їм народом – єдиним джерелом державної влади в Україні.

- Однак так само, як ці вибори можуть констатувати недолугість влади, вони можуть показати і недолугість опозиції...

- А ми і не наполягаємо на тому, що на цих виборах мусить перемогти парламентська опозиція. Ми говоримо про те, що ці вибори необхідні для того, щоб влада отримала від народу мандат на здійснення того обсягу повноважень, який зафіксований у Конституції...

- У якій ролі ви бачите себе на цих виборах, якщо вони будуть призначені?

- У ролі представника громадянського суспільства, зацікавленого в тому, щоб підсумки виборів відповідали результатам народного волевиявлення.

- Окремі представники громадянського суспільства на цих виборах, очевидно, будуть балотуватися в депутати...

- Якщо вони будуть балотуватися, то вони вже не будуть представниками громадянського суспільства. Вони стануть представниками політикуму. Я не бачу для себе особисто зацікавленості у тому, щоб брати участь у цих виборах в якості кандидата в депутати.

- А чи не здається вам, що така позиція «вибори понад усе» є дещо неконструктивною? Припустімо, переберемо ми до Верховної Ради тих самих людей, і що далі?

- По-перше, наша позиція – це не «вибори понад усе», це «народовладдя понад усе». А по-друге, я думаю, що в Україні немає соціології, тому прогнозувати будь-які результати виборів сьогодні не варто. Ті тисячні фокус-групи, які збиралися на майданах наших міст від Луганська до Ужгорода і від Севастополя до Києва, говорять про те, що влада насправді не має тієї підтримки, яка була нібито продемонстрована хоч би й недавніми місцевими виборами.

- Хай навіть і так. Але питання залишається тим самим: що далі? Чого ви очікуєте від новообраного парламенту?

- Те, що сьогодні відбувається в країні, є наслідком відсутності будь-якого контролю з боку народу за владою. Те, як сформована парламентська більшість, як вона працює, як пройшли місцеві вибори, свідчить про неможливість громадян навіть раз на п'ять років ставити питання про політичну відповідальність влади. Зараз це питання виключно того, чи є народ господарем у цій країні чи ні.

Якщо ми доб'ємося першого в нашій історії відкликання влади, то наступна влада, якою б вона не була, рахуватиметься з громадською думкою і з позицією українського народу щодо тих чи інших своїх кроків і тієї чи іншої своєї політики.

- Підприємці, здається, не особливо переймаються політичними вимогами. Більше того, як тільки економічні вимоги, з яких починався «Майдан-2», перетворилися на суто політичні, як це сталося на організованій вами акції 6 грудня, кількість учасників цієї акції зменшилася на порядки.

- Треба чітко розуміти, що 22 листопада ми збирали людей під чіткі політичні вимоги. 22 листопада ми відносили до Адміністрації Президента ультиматум, з якого було зрозуміло, що розпуск парламенту, вибори в 2011 році, відставка Кабміну – це ті безумовні речі, які не можуть обговорюватись. Коли термін цього ультиматуму спливав, наша акція перейшла у суто політичне русло.

Що стосується акції 6 грудня, то треба зрозуміти, що у нас не було ані часу, ані можливості провести нормальну мобілізаційну кампанію. Фактично владі вдалося за рахунок захоплення сцени Майдану і дезорганізації нашого руху через посилення суспільству низки абсолютно контраверсійних меседжів про те, рухаємось ми далі чи ні, зривати захід 6 грудня. Люди, які стояли на Майдані, просто не отримали інформації про те, що ми збираємось в понеділок.

Але, навіть незважаючи на це, на акцію 6 грудня прибули репрезентанти усіх областей України. І нехай людей на ній справді було не дуже багато, зате там були представлені лідери місцевих ініціативних груп, які приїхали до Києва, щоб розібратися, куди ми рухаємось далі.

- Названі вами обставини можуть слугувати виправданням малочисельності акції 6 грудня, але 22 січня стане для вас справжнім тестом на здатність організувати масову акцію...

- 22 січня має відбутися похід на Київ. Одним з напрямків нашої стратегії є проведення референдуму про дострокове припинення повноважень Президента і Верховної Ради – хай навіть і всупереч позиції влади. Голова ЦВК Шаповал вже заявив про те, що вони не дадуть нам такої можливості, але ми підемо по процедурі, і якщо ЦВК буде злочинно перешкоджати реалізації права громадян на пряме народовладдя, то ми створимо народну виборчу комісію з проведення всеукраїнського референдуму і все одно його проведемо... Ми будемо вимагати оголошення негайних виборів Президента і Верховної Ради.

Ми віримо в те, що краще померзнути місяць під час січневих і люневих морозів, ніж жити десять років, а, можливо, й більше в умовах згорання демократії і встановлення тоталітаризму.

- У 2004 році, коли теж було зрозуміло, що справа може обернутися тривалим стоянням на Майдані, до цього готувалися серйозно і завчасно. Давид Жваниця, якого називали завгоспом Майдану, закуповував намети, польові кухні – все це відомо. Ви зараз якусь подібну підготовку проводите, чи люди повинні будуть приїхати зі своїми польовими кухнями?

- Зараз ми організовуємо збір коштів, щоб забезпечити себе всім необхідним для того, щоб цей Майдан міг стояти стільки, скільки потрібно.

- Скільки грошей треба для того, щоб провести такий Майдан, в результаті якого влада б пішла на оголошення виборів?

- Та для цього не потрібні кошти! Люди, які стоять на Майдані, – це не бомжі і не люди, які потребують фінансової допомоги. Кошти потрібні виключно на те, щоб створити інфраструктуру їхнього перебування на Майдані – тобто придбати намети, електрогенератори і організувати опалення. Більше того, Майдан 22 листопада – 3 грудня показав, що дуже багато людей висловлюють бажання просто дати покористуватися своїм майном. Це стосується, до речі, ще й звукової апаратури, і багато чого іншого...

- Ким ви особисто будете на цьому Майдані?

- Я не знаю, подивимось. Наш рух знайде своє місце у цих лавах. Наразі наше завдання – щоб цей Майдан відбувся.

- Одним з проміжних висновків «Майдану-2» називають те, що українці чергове підтвердили, що там, де докупі збираються два українці, одразу з'являються три гетьмани. Від імені протестувальників виступали безліч людей, які представляли безліч структур. Чому так сталося? Чому протестний рух зі сторони виглядає, м'яко кажучи, розколотим?

- Така ситуація – це не українська традиція. Це – методика, яка впродовж багатьох століть використовується проти України. До монолітного руху спротиву інфільтруються провокатори, які починають розкладати його зсередини. Є люди, які, з огляду на те, що вони є інфільтрованими провокаторами або від початку виконували роль попа Гапона і працювали проти Майдану, намагаються виконати абсолютно інші доручення, які не відповідають потребам і настроям протестувальників.

- А в чому саме полягає ваше принципове розходження, скажімо, з тією ж самою Координаційною радою Оксани Продав?

- Та немає ніякої Координаційної ради Оксани Продав! Вони нездатні показати ані її персональний, ані навіть кількісний склад, ані принципи її формування. Ця Координаційна рада була абсолютно фіктивною структурою, куди наганяли людей з вулиці у буквальному сенсі цього слова, – на її засідання збиралися по сто чоловік, які щоразу змінювалися і, не реєструючись, легітимізували рішення, попередньо написані на Банковій або на Грушевського.

- Ви нагороджуєте своїх опонентів з Координаційної ради негативними епітетами, однак у той же час слід відзначити, що у її інформаційних матеріалах ви найчастіше фігуруєте у якості «самопроголошеного» генерального координатора акції на Майдані...

- Насправді розпуск Координаційної ради відбувався у прямому ефірі TVi. Під час цієї трансляції я вийшов на сцену і запитав, чи влаштовує Майдан той курс, який вибрала Координаційна рада, після чого Майдан прийняв рішення про її розпуск. Тому називати мене самопроголошеним – це дуже сміливо.

- Тим не менше, зараз ви, на відміну від тієї ж Координаційної ради, виступаєте за залучення до цього підприємницького чи, якщо брати ширше, громадського протестного руху політичних партій...

- Ми не говоримо про залучення до нього політичних партій. Ми говоримо про відсутність з нашого боку будь-яких застережень: до нас може приєднатися кожен, хто вважає за потрібне, кожен, у кого є якийсь ресурс, який може бути включений до протестного руху.

- А вам не здається, що продуктивнішим було б заборонити представникам партій приходити зі своєю символікою на акції протесту? Надзвичайно багато людей просто розчаровані у політичних партіях, і підтверджують це, зокрема, показники явки на місцевих виборах: людям нема з кого обирати, тому вони не йдуть на вибори.

- Я перепрошую, але у нас зараз не агітаційна кампанія, а кампанія з усунення узурпаторів від державної влади. Тому ми не можемо відмовлятися від такої допомоги, яка може надаватися представниками парламентської опозиції. Більше того, якщо не народні депутати, які чергували на Майдані цілодобово, ми б там не простояли жодного дня...

- Деякі експерти вважають, що масові антивладні виступи насправді мали б виконати ще одну важливу роль – оновити українську політичну еліту, винісши на гребінь хвилі нових громадських лідерів. Чи не думаєте ви, що активна участь Тимошенко у нинішніх акціях загальмує процес такої ротації, і на гребені хвилі все одно опиниться та сама Юлія Володимирівна?

- Я хочу вам нагадати, що Тимошенко – це людина, за яку проголосувала половина України, а не якийсь там маргінальний політик. А розуміючи, яким чином відбуваються вибори на територіях, які контролюють «Регіони», про неї можна сміливо говорити як про людину, яка насправді виграла президентські вибори у цьому році і є легітимним Президентом України. А те, як ставиться до Тимошенко український народ, – особиста справа кожного...

- Ви кажете, що вас хвилює виключно стан демократії в Україні. А те, що вже зараз вас називають мало не бютівським поспіакою, і кажуть, що «Батьківщина» гарантувала вам місце у своєму списку на виборах, проведення яких ви домагастесь, вас не хвилює?

- Я ще раз повторюю, що не збираюся йти ані в списки «Батьківщини», ані в списки будь-якої іншої політичної партії ані до наступної Верховної Ради, ані до будь-якої іншої.

Діяльність МНК. Коротко

Суми

16-19.09.10

На Сумщині відбулась щорічна молодіжна спортивно-патріотична теренова гра «Ревин Яр - 2010», учасниками якої стала молодь з різних навчальних закладів – ВУЗ-ів, коледжів та середніх спеціальних навчальних закладів (понад 80 осіб). Захід був організований членом Сумської організації МНК Олександром Бойком.

Учасники мали змогу вдосконалити орієнтування на місцевості, роботу з картою, компасом, організацію пересування групи, маскування розтабовування, з'ясувати для себе необхідність чи недоцільність того чи іншого спорядження, вислухати думки досвідчених товаришів, вибір та планування маршруту, автономне виживання, пов'язане з перебуванням у лісі.

14.10.10

На свято Покрови Божої Матері сумчани вшанували борців за волю і незалежність України смолоскипною ходою від Воскресенської церкви до меморіальної дошки керівникові обласного Проводу ОУН Семенові Сапуну та членом націоналістичного підпілля, закатованим гестапівцями.

Дорогою учасники багатолюдної смолоскипної ходи вигукували гасла «Бандера наш герой – Покрова наше свято!», «Слава Україні – Героям слава!» Попереду дівчата несли розгорнутий прапор України, а за ним червоно-чорний стяг ОУН, з яким йшли на смерть тисячі українців, здобуваючи в запеклих боях нашу незалежність.

25.11.10

Громадськість м. Суми в особі 24-ох українських організацій протестували проти безпідставного звільнення директора Державного архіву Сумської області (ДАСО) Г.М.Іванущенка (у минулому – члена МНК).

Геннадій Іванущенко є відомим дослідником Голодомору та національно-визвольного руху на Сумщині у 20-50 рр. минулого століття. За його керівництва Державний архів Сумської області став єдиним обласним архівом в Україні, наукове видання якого «Сумський історико-архівний журнал» отримало акредитацію Вищої Атестаційної Комісії України.

Неодноразово висловлювався проти політизації історичних фактів та кон'юнктурному підході влади при розсекреченні архівних даних. На вимогу влади відмовився написати заяву «за власним бажанням».

Тернопіль

25.11.10

Активісти ТОО МНК разом із представниками Молодої Просвіти, Пласту, туристичного клубу «Файні мандри», університетської ради студентів та ін. розповідали про свою діяльність студентам-першокурсникам Тернопільського національного економічного університету.

Дана презентація відбулася в рамках зустрічі представників державних та громадських організацій із студентами першого курсу. Члени МНК розповіли про основні напрямки їхньої діяльності, а також закликали студентів займати активну громадську позицію, не бути байдужими та долучатися до активної роботи на благо України.

27.11.10

У день пам'яті Голодомору 1932-1933 років, молодь Тернополя виклала на центральному майдані зі свічок гасло "Голодомор - геноцид". Акцію ініціювали активісти МНК. Щоб скласти слова пам'яті з двометрових букв та символічний хрест, зібрали 1800 свічок. Загалом довжина напису складала 36 метрів. Також тернополяни взяли участь у панаксиді та скорботній ході вулицями міста.

Харків

03.09.10

У Харкові місцевим осередком МНК спільно з книгарнею «Є» проведено презентацію «Спогадів штрафняка» Остапа Загачевського. Автобіографічна книга розповідає про поневіряння вояка І-ї Української Дивізії УНА під час і після II-ї Світової війни.

09.10.10

У приміщенні книгарні "С" за підтримки МНК відбулась презентація книги "Діяльність підпілля ОУН на Сході України" за участі одного з авторів – харків'янина В'ячеслава Труша.

14.10.10

«Український Кіноклуб м.Харкова» за підтримки ВМГО МНК, ГО «Поступ», ГО «Воля» а також «Книгарні - Є», показав фільм під назвою «У рамках долі». Це документальний фільм, який показує хроніку діяльності дивізії «Галичина».

По завершенні показу відбувся диспут глядачів за участі доктора історичних наук, професора Скліра Володимира Миколайовича.

Вчителі! Готуйтеся до втілення концепції російсько-української спільної історії!

27 жовтня на прес-конференції міністра освіти і науки України Дмитра Табачника було оголошено про створення робочої групи з розробки спільного навчального посібника тепер вже для учителів історії. Нагадаємо, що у минулому номері «Терен-Україна» ми писали про адаптований до сучасних реалій підручник з історії України для учнів 5-го класу.

Проїшов майже місяць, і ось – підтвердження конкретності дій влади. Невідомо: як і коли, і в якому складі працювала спільна російсько-українська група вчених-істориків, а підручник вже написаний. Назва книги – «Нариси історії України» за редакцією П.П. Толочка, академіка Національної академії наук України. Цей науковець відомий своєю твердою непримиренною позицією щодо української історії, де занадто багато «націоналістичних трактувань», є радикальним послідовником офіційної радянської історіографії та неодноразово заперечував факт Голодомору 1932-33 рр., як акт геноциду українського народу. Остання його наукова праця - «Археология и древняя история (в защиту исторического марксизма)» датується 2007 роком.

Нещодавно на блозі експерта і політичного філософа з Москви Андрія Окари прочитали про цю книгу (мовою оригіналу): «Все неприятные для наших российских ушей слова и словосочетания ("национальная революция Хмельницкого", "российско-украинский договор и военный союз 1654 года", "Тадяческая уния", "российско-украинская Конотопская битва", "первая в мире конституция Орлыка", "Мазепа – трагический национальный герой", "искусственный голод", "голодомор", "геноцид") в ней заменены на очень даже звонкие, чистые и ласкающие слух ("объединение братских народов в едином государстве", "измена Мазепы", "маховские банды", "петлюровские головорезы", "перегибы во время коллективизации", "голодали все", "общность исторического развития русского и украинского народов"). Поскольку редактором выступает Петро Петрович Толочко, готов спорить на деньги, что в книге непременно должно быть и о "древнерусской народности" – общем предке всех восточных славян».

Схвальна оцінка та рецензія на «Нариси» розміщена на інтернет-сайті «Русский мир. Украина», де московський експерт знаходить інформацію про відомого українського історика, академіка Михайла Грушевського: «В действительности же М.Грушецкий был евреем польского происхождения и платным агентом кайзеровской Германии, которая вела работу по отторжению земель Малороссии от Москвы. Создание М.Грушецким при немецком финансировании украинского "литературного языка" и несвязанной с Россией "истории Украины" и было главной задачей этой более чем мерзкой личности».

Розуміючи можливість втратити право на навчання наших дітей історії України без цензурування змісту «спільною робочою групою вчених-істориків» та наявність спільного російсько-українського посібника для українських вчителів, ми подаємо статтю кандидата історичних наук, наукового співробітника Інституту археографії та джерелознавства ім. М.Грушевського НАН України Ігоря Гирича.

Редакція «Т-У»

Спільний російсько-український посібник означає: Україна - це Росія

Підручник для двох одночасно країн неможливий і непотрібний. Не може існувати єдиного погляду на одну подію, немає об'єктивної істини, прийнятої для всіх. Не можуть французи, висвітлюючи франко-пруську війну (1870 - 1871), радіти перемогам німців під Седаном. Австрійці із сумом згадуватимуть поразку від Пруссії під Садовою, що не дозволила їм об'єднати навколо Відня німецькі клептикові держави.

У добу глобалізації і заковтування національних пам'ятей «неісторичних» націй сильнішими, відхід від національного дискурсу важко назвати прогресивним явищем. В основі нинішніх розмов про спільний російсько-український посібник для вчителів лежить не пошук компромісної моделі спільного ставлення до історії, а нав'язування Кремлем свого погляду на нашу історію. При такому підході говорити про паритетність, взаємоповагу, цивілізовані європейські цінності не доводиться. Йдеться про цілковиту капітуляцію українців, добровільну відмову від власної історичної пам'яті для повного опанування українського історичного простору версією колоніальної, спотвореної імперським баченням російської колективної пам'яті.

Пошук компромісу між українською і російською історією можливий. Але для цього необхідна добра воля, передусім із російського боку. Чому з російського? Тому що українська сторона таку волю демонструє висвітленням минулого Росії. Покажемо це на кількох конкретних прикладах дражливих моментів історії.

1. Українська сторона не заперечує впливу князівського часу на формування російської державності. Не стверджує, що спадщина Київської Русі належить виключно українцям.

2. Українці не нав'язують росіянам свого скептичного погляду на агресивну політику Московії-Росії щодо сусідів, із розумінням сприймають позитивне ставлення російської історіографії і підручників до імперського зростання її територій.

3. Українська історіографія і підручники з всесвітньої історії не називають Петра I «зрадником» російського народу за його бажання уніфікувати імперію та придушити всі опозиційні й національні рухи, які мали і суто російське звучання, якщо згадати репресії проти старообрядців та донських козаків.

4. Українські історики з розумінням ставляться до культурних досягнень Російської імперії, цінують цивілізаційні здобутки російської літератури, мистецтва, науки й на українській території. Хоча ці здобутки досягнуто великою мірою коштом денационалізації України, з використанням українського куль-

турного потенціалу для побудови імперської російської культури. А такі українські генії, як М.Гоголь, частково Ф.Достоевський, А.Чехов, Д.Левіцький, І.Рєпін (перелік дуже й дуже довгий), працювали для піднесення у світі не своєї, а сусідньої культури.

5. Українські підручники не втручаються в суперечку росіян — прихильників «білої» і «червоної» Росії. Об'єктивно ставляться до плюсів та мінусів тоталітарного більшовицького режиму в Росії. Якщо росіяни вважають В.Леніна видатною постаттю російської історії, українська сторона не має нічого проти. Хоча, з іншого боку, і ми маємо право на власний погляд на діяльність більшовицької диктатури в Україні, її українофобську практику стосовно питомої української культури в 1917 - 1921 роках та, власне, й по 1991 рік.

Що ж ми маємо натомість з російського боку?

1. Якщо ми кажемо про пов'язаність доби Київської Русі - України-Русі з українським історичним процесом, нас звинувачують у «привласненні» давньої історії, продовжуючи мусувати заложений міф «про колицу трьох братніх народів», в основі якого - стара великодержавна легенда про існування єдиного «русского» народу, який розпався на три гілки внаслідок того, що українці і білоруси потрапили під колонізаційні впливи. Хоча, як давно вже доведено, на мовному ґрунті лексичні відмінності існували між росіянами та українцями вже в XI—XIII століттях.

2. Українська сторона мусить визнати російський міф про відвічне прагнення українців протягом усієї історії злитися з росіянами у спільній державі. Незмінною залишається Карамзінсько-Устряловська концепція про добровільне «возз'єднання» українців і росіян за Переяславським договором 1654 року. Антинауковість переяславської легенди доведена вже понад сто років тому працями М.Грушевського, В.Липинського, О.Оглоблина, А.Яковлева, російських істориків В.Сергєєвича, барона Б.Нольде та інших. Було це не добровільне приєднання, а лише тимчасовий мілітарний союз, який із часом перетворив Україну на частину імперії. Проте російській стороні йдеться не про об'єктивність, а «єдинообразіє», як влучно й дотепно сказав про асиміляторські потуги царського режиму київський генерал-губернатор, українофіл М.Драгомиров.

3. Мазепа для росіян і далі «злий геній». І ми повинні саме так ставитися до цієї людини. А Полтавська битва 1709 року - це не трагедія України, а радісна урочиста подія, бо росіяни за наш рахунок розбудували після цього імперію. Українці мають з приводу цього радіти, тобто ставати на бік свого завоювника, а не власної національної сили, що протиприродно. Французи радіють із приводу поразки Наполеона під Ватерлоо?

4. Росіяни хотіли б, щоб ми Українську революцію 1917 - 1921 років оцінювали так, як і в часи тоталітарного режиму, — як боротьбу «українських буржуазних націоналістів». А на війну «червоної» і «білої» Росії проти УНР та Української Держави дивилися очима російської сторони й також вважали позитивом

«Вірус збайдужіння» і «протиотрута» для української молоді

продовження, початок на стор. 1

Як змінити цю ситуацію? Чи є ліки від цієї недуги? Безперечно, є. «Протиотрутою» від цієї страшної хвороби є віра, віра в свою правду, в ідею, за яку борешся, віра у власні сили. Віра здатна воскресати. Щоб побороти байдужість та цинізм кожен з нас повинен усвідомити, що без його участі українська держава не стане справді вільною та процвітаючою, що саме від нього залежить майбутнє цілої нації. Україна потребує від кожного з нас активного чину, натхненною вірою в себе та у національну ідею. Все залежить тільки від тебе. Хто ж це зробить, коли не ми, коли не кожен з нас?

І не варто боятись, що ми нічого не зможемо або допустимо помилку. Не помиляється лише той, хто нічого не робить. І не варто прислухатись до продажних ЗМІ, схлипувань слабих і безвольних чи то депутатів, чи митців, чи звичайних обивателів. Треба вірити своєму серцю та впевнено крокувати до здійснення мети і перед вами зникнуть будь-які перешкоди. І нехай проти вас буде хоч цілий світ, ваша віра і наполегливість зробить із вас переможців. Пам'ятайте, що

окупацію України червоною Москвою. Для росіян це й сьогодні — «допомога братньому українському народу заради звільнення від націоналістів», така ж «допомога», як і розв'язання війни СРСР проти Афганістану в 1979 році. Окупацію «червоною» Росією України в 1920 році росіяни досі вважають громадянською війною, хоч воювали ж дві держави. УНР прогала комуністичній Росії, і Україні був нав'язаний тоталітарний режим. А від ставлення до подій 1917 - 1921 років як до міждержавної чи громадянської війни залежить і оцінка національно-визвольного руху 1930 - 1950 років, ОУН і УПА. Для росіян і повстанський рух 20-х років минулого століття, і підпільна боротьба на Західній Україні, і дії українських повстанців у часи і після Другої світової війни - звичайнісінький бандитизм.

5. Голодомор 1932 - 1933 рр. Кремль не визнає наслідком державної політики більшовицької Росії проти українського села та національної інтелігенції.

І що, Україна повинна відмовитися від свого історичного процесу й погодитися з тезами ідеологів неоімперського єднання, що Україна — це та ж сама Росія? І вона - не національна територія, а лише географічний регіон? На чому, власне, й намагає російська сторона, яка саме в цих кількох наведених тезах-прикладах чомусь вбачає росієфобію і веде холодну інформаційну війну проти України.

Росія не визнає нічого в українській історії, що руйнує міф про тисячолітні «братні відносини» двох народів. А що лежить в основі такого її бачення, яке нинішній директор Інституту національної пам'яті В.Солдатенко інтерпретував у доволі оригінальний, традиційно мазохістсько-малоросійський спосіб: «Героєм України не може бути людина, яка воювала проти Росії і Радянського Союзу»? В основі такого бачення лежить той простий факт, що Росія, попри всі свої запевнення й численні договори про мир і дружбу, не визнає Україну як національне утворення і національну державу. Вона продовжує великодержавно дивитися на неї як на свою частину, сферу своїх національних інтересів і культурно-цивілізаційних впливів, чим принижує і ображає національні почуття українців.

Як можна з таким контрагентом вести розмову про якийсь спільний посібник? Мають рацію ті вчителі й науковці, котрі вважають: спільна історія — ніщо інше як твердження, що Україна - це Росія, частина нового СРСР. Чим це, у такому разі, відрізняється від ідеології царського режиму? Його глашатаї, оборонці «русского единства» одностайно волали, що Україна - це «польська інтрига», що вона робиться за німецькі гроші, що українська мова - штучна мова М.Грушевського і тому подібні нісенітниці. Для росіян Україна — частина «русского мира», про що недвозначно заявив московський патріарх Кирил, який не визнає української церкви, а отже - і самих українців як нації.

Для Росії досі живі й актуальні старі фантоми ксенофобної великодержавної пропаганди про українців - «мазепинців», «петлюрівців», «бандерівців». Доки ця шовіністична відрижка суспільної пропаганди не буде подолана на офіційному і побутовому рівнях, домовлятися про щось спільне у сфері духовності та культури — справа не просто марна, а й небезпечна. У країні, в якій історія не виховала в людей достатньої національної гордості за належність до української спільноти, де процес формування нації ще не завершений, де існує національна амбівалентність, відмова від національної схеми історії — це повернення до часів російського панування у всіх сферах.

Нинішнє керівництво України вдає, що не розуміє, яким чином під його правління закладається ідеологічна бомба. Бо якщо росіяни й українці — один «русский» (читай — російський) народ, то ні президент Янукович, ні його уряд не мають підстав цим народом керувати, а справжнім легітимним керівництвом України мусить бути визнаний провід російської держави. Є, правда, й інше пояснення: теперішня українська еліта — компрадорська, колаборантська влада, яка свідомо визнає свою підрядну функцію.

Цікаво знати, хто з українського боку визначатиме національний компроміс щодо контроверсійних проблем українського минулого? Хто виконуватиме капітулянтську політику чергової задачі національних інтересів? Мабуть, таких істориків знайдеться чимало, і виконають вони свою кайнову роботу не за страх, а за совість. Великий досвід такої роботи нагромаджений у сумні тоталітарні часи комуністичного режиму... Виходить, що українські урядовці, за давньою радянською звичкою, вирішуватимуть історичні проблеми без урахування фахової думки істориків (не беремо до уваги тих істориків, котрі наважаться підмахнути вияв чергової «малоросійської самоотверженності»), спираючись лише на міркування кон'юктурної політичної доцільності, як її вони розуміють.

Але результат цього капітулянтства буде такий самий, як і в недавні часи «щасливого минулого». Як казав у переддень Української революції Михайло Грушевський: «Ukraina fara da se» — «Україна своє осягне».

Джерело: «Дзеркало тижня»

Соламія Фаріон, Львів, МНК

Omnia revertutur...

продовження, початок на стор. 1

Розпочинається так званий «парад суверенітетів» радянських республік. Так і Верховна Рада УРСР, «не розриваючи братніх зв'язків», маючи на меті укладення нового Союзного договору схвалює 16 липня 1990 року власну Декларацію. А декларація, як і універсал, акт – не юридичний, тому до виконання й не обов'язковий...

Так би і тягнувся цей вимушений кволій процес автономізації радянської України (навіть автономізації всередині автономізації – Кримська область перетворюється на КАССР, самопроголошуються «підкарпатські русини»), якби не 17-19 серпня 1991 року. ГКЧП. Такий собі Жовтневий переворот 1917 року, який не вдался. І, як наслідок, - 24 серпня 1991 року Верховна Рада УРСР проголошує державну незалежність України.

А тепер поставимо питання: чи був би прийнятий Акт проголошення державної незалежності України, якби не було ГКЧП? Чи був би він прийнятий, якщо б ГКЧП перемогло? І, навпаки, чи був би прийнятий Українською Центральною Радою III та IV універсали, якби не Жовтневий переворот?

І там, і там причини банальні: для більшості проголошувачів державної незалежності, сама незалежність була вимушеним кроком, зробленим під тиском зовнішніх обставин. Такі умови відновлення держави в 1991 році зумовили спадкоємну ментальність влади: держава – це інструмент власного зиску. Квазідержави. З того часу, окрім поодиноких випадків, нею керує квазіеліта.

Натомість історія доводить - повноцінна держава лише там, де вона постала як результат усвідомленої боротьби за неї, а не збіг обставин. Лише за умови перемоги в цій боротьбі постає справжня державницька еліта.

2. Перші президенти: М. Грушевський (1918) і Л. Кравчук (1991-1994).

М.Грушевський (1918). Чим запам'ятався період між 22 січня 1918 року (датою прийняття IV Універсалу) та 26 квітня цього ж року (падіння Української Центральної Ради)? Крутянського трагедію, коли внаслідок відрази керманічів УНР до розбудови власної армії виявилось, що захищати Україну майже нікому (чого варті лише перли IV Універсалу, що після укладення мирного договору армію буде демобілізовано і утворено міліцію; очевидно Червона Армія, що йшла на Київ, загрозу не вважалася).

Відбулося визнання незалежності УНР Німеччиною, Австро-Угорщиною та їх співниками. Наступне - повернення Української Центральної Ради до Києва за допомогою німецької армії. Фактична влада була в руках армії. Не української. Бо як відомо, хто не годує своєї армії, той годувати не чужо. І годували. За рахунок українського селянства.

Водночас, в умовах більшовицької пропаганди, в промислових центрах Півдня та Сходу України утворюються різношерсті «радянські республіки»: Донецько-Криворізька, Одеська, Тавриди тощо. І проголошують приєднання не до харківської «Української Радянської Республіки», а до РСФСР.

Населення, змучене соціалістичними експериментами «демократичної влади», прагне стабільності та влади «сильної руки». Як наслідок, - 29 квітня 1918 року Гетьманом України проголошено Павла Скоропадського.

До чого тут Грушевський? В тому то і справа, що ні до чого. Був собі Головою Центральної Ради і все. Навіть Президентом УНР не був. Бо ніколи не було такої посади. Міф же був роздутий не без участі того самого Д. Табачника.

Л. Кравчук (1991-1994). Проголошення державної незалежності України викликало стан піднесення національного романтизму. Народ вірив, що власна держава забезпечить краще життя. На референдумі 1 грудня 1991 року - більше 90 % - «за». Президентом України обрано Леоніда Кравчука, піар-кампанія якого будувалася ледь не на повторенню гасел III та IV Універсалів («не розриваючи братніх зв'язків», «всім дамо все» і т.д.). Л. Кравчук намагався поєднати близькі серцю мотиви «України моєї радянської» із національним візерунком.

Грушевський теж намагався балансувати між «загально-російським демократичним фронтом» та національними потребами. Тому така роздвоєність особистості – «політична шизофренія», бажання проскочити «між крапельками», бути в догоді «і вашим, і нашим» визначило розвиток України.

Вживаються заходи на утворення Збройних сил України, але водночас здається ядерна зброя, стратегічна авіація, флот. Росія активно домагається Криму та Севастополя, а українська влада просторікує про без'ядерну нейтральну державу. Сам Кримський півострів час від часу ухвалює конституції «незалежної» Республіки Крим, обирає свого президента, вживає заходів щодо створення праобразів власного війська і т.п. Серед місцевих еліт Півдня та Сходу України вголос говорять про реанімацію проекту «Донецько-Криворізької республіки».

І все це відбувається на фоні економічної катастрофи, галопуючої гіперінфляції, розгулу бандитизму, робітничих страйків та неспроможності навести економічний і громадський порядок влади. Зубожілий народ потребує стабільності і «сильної руки». На дострокових виборах Президента України 10 липня 1994 року перемагає Л. Кучма.

Чим запам'ятався для пересічного українця Президент України Л. Кравчук? Купонами та народним, імені Леоніда Макаровича виходом – «кравчучками». І втраченими надіями. Останнє найбільше споріднює Грушевського та Кравчука – президенти втрачених надій.

3. «Сильні руки»: П. Скоропадський (1918) і Л. Кучма (1994-2004).

П. Скоропадський (1918). У зміні влади в Україні були зацікавлені майже всі. Німецькі війська – в наявності прогнозованого уряду, на відміну від хаотичної популярської Центральної Ради; великі промисловці та землевласники – в захисті власних капіталів від соціалістичних експериментів, а звичайне населення прагнуло бодай якої стабільності. Та

все ж в своїй основі режим Скоропадського спирався на вітчизняні аграрні та промислові еліти, подібні до тих, що на зорі кучмівської епохи назвуть «червоними директорами».

Ідеологічною основою нової держави стала монархічна концепція В.Липинського. Скоропадський, що сконцентрував у власних руках всю повноту влади, зумів доволі швидко відновити стабільність у державі, подолати економічну кризу, ввести національну валюту – гривню. Припинено сепаратні рухи, вирішується питання про приєднання до Української держави Криму, Кубані, українських ареалів російських та білоруських губерній. Україну визнає понад 30 держав світу. До влади на місцях запрошені старі російські адміністративні кадри. Провадилася показушна українізація владного апарату. Внаслідок такої політики Скоропадський сприймався одними як недостатньо український, а іншими – недостатньо проросійський.

У серпні 1918 року утворюється опозиційний Український Національний Союз. Тоді ж до нього долучається та потім очолює экс-голова уряду УНР В.Винниченко.

Осінь 1918 року принесла революції в Німечку та Австро-Угорську імперії – «патрони»-держави Скоропадського, а разом із цим і втрату військово-політичної підтримки з їх боку. Гетьман водночас проводить переговори як із опозиційним УНС, так і білогвардійськими колами. Врешті-решт ставка була зроблена на останніх. 14 листопада 1918 року гетьман проголошує федерацію із небільшовицькою Росією та формує проросійський уряд. 16 листопада за закликом Українського Національного Союзу почалося національне повстання...

Л.Кучма (1994-2004). Подібно до Скоропадського, Кучма був представником зросійщеної промислової еліти України - «червоного директорату» - праобразу майбутньої вітчизняної олігархії. Як Германській імперії був значно ближче флігель - ад'ютант останнього російського монарха Скоропадський, ніж соціаліст Грушевський, – так і Росії був значно зрозумілішим багаторічний директор підприємства, що напругу підкорялося Москві, ніж «націонал-уклоніст» Кравчук.

У Кучми цілісного стратегічного бачення розвитку держави не існувало. Вже стали класичними афоризми Леоніда Даниловича: «скажіть яке суспільство, ми збираємося будувати, і я його буду будувати», «національна ідея не спрацювала» тощо.

Було й своє проукраїнське оточення в Леоніда Даниловича: економічні «липинські», - Віктор Пинзеник, Володимир Лановий та Віктор Ющенко. Втім доля Липинського, як і подальший шлях тогочасних соратників Кучми відомий. Втім, значно більший вплив мали доморощені «білогвардійці», - Дмитро Табачник, Віктор Медведчук та Віктор Янукович.

До позитивів правління Кучми (як і Скоропадського) можна віднести відновлення економічної стабільності, введення національної валюти – гривні, було зупинено розгул злочинності. Припинено сепарацію Криму: скасовано посаду президента автономії, кримські локальні акти приведено у відповідність до законодавства України. Прийнято нову Конституцію України.

Зовнішня політика стала продовженням кравчуківського методу «поміж крапельками» - маневрування між Заходом та Росією. З одного боку Україна інтегрується в НАТО та Євросоюз, з іншого – у подібні структури СНД.

Початок кризи режиму Кучми пов'язаний із звинуваченням влади у вбивстві журналіста Георгія Гонгадзе, що стимулює утворення потужної опозиції. За ініціативи «білогвардійця» В.Медведчука, Кучма відправляє у відставку В.Ющенка, що перетворює його на своєрідного Винниченка – лідера опозиції.

І як у випадку із Скоропадським, Кучма балансував між діалогом із опозиційними силами та підтримкою власних «білогвардійців». Вибір було зроблено на користь останніх: офіційним кандидатом на пост Президента України від влади на виборах 2004 року висунуто Віктора Януковича.

Боротьба проросійського та проукраїнського кандидатів закінчилася національним повстанням. І як у 1918-у, через місяць стало зрозуміло, що повстання, чи пак, Помаранчева

Із колекції Анніна Мухарського. Серія "Соціальний плакат".

революція перемогла.

4. Директорії: В. Винниченко - С. Петлюра (1918-1921) та В. Ющенко – Ю. Тимошенко (2005-2010).

В.Винниченко -С. Петлюра (1918-1921). Керувати Україною була покликана Директорія УНР на чолі із В. Винниченком. Втім ейфорія від перемоги була недовгою.

Весь період свого існування УНР перебувала в стані війни: із білими, червоними, поляками, внутрішніми ворогами тощо. Місцеві території то визнають чинність законів Директорії, то просто їх ігнорують, приймаючи власні едикти, подібні до новітніх проголошень «територій без НАТО».

Склад «любих друзів» в Директорії знає постійних змін: під тиском Антанти йде у відставку Винниченко. Відтепер йому значно легше знаходити спільну мову із учо-

рашніми опонентами – більшовиками.

Головним мотором життя Директорії стає Симон Петлюра, який розуміючи слабкість очолюваної ним влади, намагається домовитися і з військами Антанти, і з Добровольчою армією А.Денікіна, і з новопосталою Польщею Й. Пілсудського. Домовившись із останнім про військову підтримку в обмін на визнання законності захоплення Польщею західних областей УНР, Петлюра робить останню вдалу спробу відвоювати Київ. Далі - відступ і зрада поляків. 18 березня 1921 року буде укладено польсько-радянський Ризький договір, що закріпить стан окупації УНР. Над Києвом замайорів червоний прапор маріонеткової Української Радянської Соціалістичної Республіки, яка через рік перетвориться на складову РСРР.

В. Ющенко – Ю. Тимошенко (2005-2010).

Звичайно, п'ять років помаранчевої влади далекі до героїзму трагічних подій кінця 1918 - 1921 років. Навіть, навпаки, - початок був багатообіцяючий. Але...Новітній Винниченко – Віктор Ющенко, отримавши країну в стані національного піднесення і потужного особистого рейтингу, примудрився загубити все.

З моменту інавгурації В.Ющенко самоусунувся від продовження національної революції. Вже вересень 2005 року приніс перші скандали та гучні відставки, єдина помаранчева команда поділилася на прихильників Ющенка та Тимошенко. Натомість звинувачена у масових фальсифікаціях проросійська Партія Регіонів стала активно піднімати голову. Декларованого команду Президента кримінального переслідування фальсифікаторів та сепаратистів не сталося, - вони стали опозиційними партнерами Віктора Андрійовича: підписується Універсал національної єдності, державна виконавча вертикаль у Луганській та Донецькій областях передана в руки осіб, лояльних до В.Януковича. Втім і це було – Володимир Винниченко (не заперечуючи його щирої української душі) теж був знаним радянофілом. Так фактично його власними руками був відроджений з попелу її майбутній могильник – Радянська влада.

У 1919 році В.Винниченко, відсторонений від керівництва Директорією, заходився шпигляти у бік нового її керманіча С. Петлюри. Так і В. Ющенко, не ставши сильним лідером, розпочав нищівну критику і саботаж прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, що багато в чому посприяло отриманню тотальної влади проросійським В.Януковичем.

Наведений стан речей й зумовлює асоціації з далекими часами Директорії. Величезна кількість неконтрольованих, анархічних і самопроголошених отаманських з'єднань дивно схожа на теперішню ситуацію. Сучасний спектр політичних рухів другого плану доволі великий – партії Кириленка, Яценюка, Тігіпка, Жебрівського, Стретовича, Луценка, Балого, Симоненка і т. д. Деякі, як Махно, здобували величезні території (подивимось на «Сильну Україну» Тігіпка), але врешті-решт були знищені своїми червоними співниками.

Єдина різниця, що Директорія не шукала ворогів, діяла в умовах зовнішньої агресії та окупації власних територій. А новітні ж «помаранчеві» очільники - виплекали своїх ворогів власноруч.

Не хотілося б ліпити із Ю.Тимошенко Петлюру. Але історичні паралелі, паралелі трагедії та фарсу все ж очевидні.

Як і історичний попередник, Тимошенко заради цементування своєї влади теж намагалася домовитися із усіма: з Європою (яка дуже подібна до Антанти), з В.Януковичем (і петлюрівці намагалися домовитися із денікінцями) і з В.Путіним. Можна знову згадати бойовий шлях частин Української Галицької армії, що переходили від Петлюри на бік Денікіна, потім – до червоних, а потім - знову на бік Петлюри (чим не праобраз сучасних депутатських «тушок?»).

У Петлюри був свій Путін - Ю. Пілсудський: «східні креси» в обмін на військово-політичну допомогу. У Тимошенко своя зрада - дешевого газу, який виявився коштовним, здача економічних інтересів, лобіювання «Газпрому», мовчанка під час грузинсько-російської війни, (в обмін на політичну підтримку Путіним її президентських амбіцій).

І найголовніше, - вони програли свою війну.

Quo vadis? («куди йдемо» - лат.). По захопленню влади більшовицькою Росією (В.Янукович і Партія Регіонів), ще деякий час вибухають отаманські постання (протестні акції проти Харківських угод, «Антитабачна кампанія», рух «Стоп цензурі!», «Захисти мову!» і т.п.). Залучаються до співпраці із радянським режимом діячі УНР (тепер - В.Касків, П.Порошенко, В.Стельмах, Д.Жванія, О.Ляшко та багато інших), що розвивається мистецький процес (тепер - фестивалі «Країна Мрій», «Гайдамака» і т.п.).

Але вже у 1921-1923 роках відбувається розкуркулення, репетиція Голодомору, непоодинокими стають арешти опонентів. Далі буде Великий Терор та Великий Голод.

Чи відбудуться наступні паралелі із сучасністю? **Sapienti Sat** («мудрому достатньо» - лат.).

І чи могли розвиватися інакше ці події? Звичайно, могли. Якби Українська Центральна Рада займалася розбудовою держави, а не перевіркою здійсненості соціалістичних міфів. Якби П. Скоропадський дійшов згоди із українськими соціалістами, а українські соціалісти із Скоропадським....Якби...Якби в 1991... Якби у 2005... Втім, історія не знає умовних способів. Але історичний екскурс неминуче призводить до висновку: доки розсіяний по десятикам опозицій націонал-патріотичний рух не буде єдиним кулаком, здатним на будь-які рішучі дії заради власної держави, ми побачимо ще не одну сумну паралель.

Відзначивши дев'ятнадцяту річницю незалежності України, слід подбати, щоб ми справили й двадцяту...

*Леонтій Шипілов,
кандидат юридичних наук,
м. Харків*

Олександр Данилюк: «У нас є розуміння того, що вибори відбудуться 27 березня...»

продовження, початок на стор. 5

Якщо у когось є ілюзії стосовно того, що в Україні сьогодні є інша політична фігура, крім Тимошенко, яка здатна протистояти режиму, то у мене особисто таких ілюзій немає. Я чітко розумію, що самі ми з ними не справимося.

Тому наше завдання зараз полягає у максимальній протидії щодо зміни виборчого законодавства під себе і проведення парламентських виборів так само, як були проведені місцеві.

- Якщо ви вважаєте, що Тимошенко – це єдиний лідер, який може на рівних протистояти режимові, то як ви ставитеся до інших опозиційних лідерів, які не пов’язують себе з нею, зокрема, Тягнибока, Яценюка, Наливайченка?

- Про «Свободу» я нічого поганого говорити не хочу. Вони взяли участь у нашій акції 6 грудня, чітко заявивши, що вони готові до консолідації і припинення на цей період внутрішніх розборок.

- А вас не турбує, що протягом останнього часу «Свобода» фактично безперервно у своїй публічній риториці поливає Юлію Тимошенко інформаційним брудом?

- А це вже проблема Тимошенко і її відносин зі «Свободою». Я переконаний, що 22 січня на Майдані будуть стояти не партійці, а громадяни, і ніхто там битися між собою не буде.

- А як ви ставитеся до інших опозиціонерів: Яценюка і Наливайченка? Чому вони не взяли участь у акції 6 грудня і не поспішають присидуватися до вашого закликку стосовно акції 22 січня?

- ...Питання тут стоїть виключно на особистісному рівні, адже на рівні регіонів нас підтримують керівники фактично всіх опозиційних структур – десь наші ініціативи підтримують обласні керівники «Фронту змін», десь – партії «За Україну!», десь – «Нашої України».

- Зараз ви намагаєтесь визнати Податковий кодекс неконституційним через те, що за нього фізично проголосувало менше, ніж 226 народних депутатів...

- Ми не намагаємося визнати його неконституційним. Він є неконституційним, і ми ініціювали звернення до народних депутатів з проєктом відповідного подання до Конституційного суду. До нього ми додамо відеозапис голосування та інші докази того, що за Податковий кодекс фактично проголосували менше, ніж 226 депутатів.

Більше того, ми не будемо виконувати цей Податковий кодекс так само, як і інші неконституційні фіскальні нормативні акти. Будь-які дії податківців та інших правоохоронців по стягненню цих неконституційних поборів будуть сприйматися нами як злочинні і такі, що перешкоджають законній господарській діяльності.

- А податківці та інші правоохоронці будуть запроторювати людей, які послідувать вашому прикладу, до в’язниці.

- За що?

- За невиконання норм податкового законодавства. Як би там не було, але Податковий кодекс надруковано у офіційному друкованому органі державної влади і набрав законної сили...

- Пробачте, а якщо завтра Чететов особисто прийме рішення про відновлення смертної кари в Україні, про відновлення «тріюок», ЧК і таке інше, і це надрукують в офіційному виданні, ми теж повинні будемо це виконувати?

Принцип верховенства права означає, що наше право не виконувати неконституційні накази і закони є вищим, ніж друк в газеті «Голос України» або «Урядовий кур’єр» якихось сумнівних документів, які не мають жодної правової легітимності.

Частина 3 статті 84 Конституції України і рішення Конституційного Суду від 1998 року чітко встановлюють, що народний депутат здійснює акт голосування особисто, делегування права голосувати за себе і порушення порядку голосування є неприпустимим. Відповідно, порушення, допущені під час акту голосування, є достатнім приводом для того, щоб визнати той чи інший акт неконституційним.

- Але за останні роки у нас фактично кожне рішення, яке проходило через Верховну Раду, голосувалося фактичною кількістю депутатів, меншою за 226.

- Безумовно.

- Так що, взагалі жодного з цих актів не потрібно виконувати?

- Насправді визнавати подібні голосування – це ганебний звичай українського суспільства. Оскільки з правової та конституційної точок зору це неправильно, то кожен громадянин в певний момент має право сказати: досить, я не хочу більше гратися в такі ігри.

- А за якими правилами тоді житиме держава?

- За Конституцією.

- У редакції 1996 року?

- Безумовно. Я, до речі, повністю погоджуюся з тими аргументами, на підставі яких була скасована Конституція 2004 року. Але її скасування повинно було б тягнути за собою призначення перехідного періоду, протягом якого повноваження Президента і Верховної Ради повинні були б залишатися незмінними, а новими повноваженнями мали б користуватися парламент і Президент, обрані на призначених з такої нагоди виборах.

- Якщо ми говоримо про те, що кожне рішення, прийняте згідно з чинним законодавством, повинно бути виконане, то можна згадати, що станом на вечір 22 листопада у влади на руках було судові рішення про заборону масових акцій на Майдані.

- Річ у тому, що всі наші заходи на Майдані були формалізовані як зустрічі народних депутатів з виборцями. Формально вони не були мітингами.

- А 22 січня ви готуєте теж зустріч депутатів з виборцями чи це буде вже масова акція?

- Звичайно, ми зробимо і таку заявку, і таку. Ми ж розуміємо, що від цієї влади можна чекати всього, що завгодно.

- Доводилося зустрічатися з твердженням про те, що єдиним, хто поза всяким сумнівом виграв в результаті «Майдану-2», є особисто Віктор Янукович. Він вийшов з ситуації «весь у білому», скасувавши найбільш одіозні норми кодексу та пригрозивши посадовцям звільненнями...

- По-перше, насправді він не скасував найбільш одіозні норми кодексу.

По-друге, попити чай з протестувальниками, а потім вночі розігнати їхнє мирне зібрання ОМОНом – це цинізм вищого ґатунку, який навряд чи позитивно вплине на його імідж.

По-третє, коли пані Акімова заявила, що їй потрібен час на ознайомлення з Податковим кодексом, вона фактично підписалася у власній некомпетентності. Жваве експертне обговорення кодексу триває вже півроку, і навіть більшість звичайних підприємців могли б пояснити їй, які його норми є хибними і шкідливими для української економіки. Коли людина, яка є очільником напрямку економічних реформ у канцелярії Януковича, говорить подібні речі, то це не додає жодних балів ані їй особисто, ані Президентові.

- У якому статусі ви ходите на допити до міліції?

- У статусі свідка. Але попри це мені наполегливо рекомендують не залишати Київ і постійно залишатися на телефонному зв’язку, хоча у нашому законодавстві і не передбачені подібні заходи щодо свідків.

- Свідком якого правопорушення вас вважають міліціонери?

- Свідком знищення гранітних плит на Майдані Незалежності. Я думаю, що саме цей шлях влада обрала для того, щоб виправдати початок реконструкції Майдану з тим, щоб зайняти єдину зручну для проведення великих мирних акцій площу будівельною технікою.

- А Контрактова площа вам, наприклад, не підійде у разі чого?

- З таким самим успіхом можна зібратися на Ленінградській чи Московській площі. Або, як нам рекомендували окремі представники МВС, у Броварах.

Свій до свого по своє!

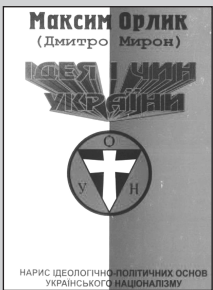
**І.Драч, В.Черняк, Р.Коваль та інші
“Українська афористика”**

“Українська афористика” є найповнішим виданням вітчизняних афоризмів від найдавніших часів до наших днів. У збірці представлено понад 3500 афоризмів ста авторів. Багатюща афористика проходить крізь всі періоди української історії: від Київської Русі через козацьку добу до держави України, яка постала наприкінці ХХ століття.

Книга може стати посібником для українського вчителя, студента і школяра.

**Максим Орлик (Дмитро МIRON)
Ідея і Чин України**

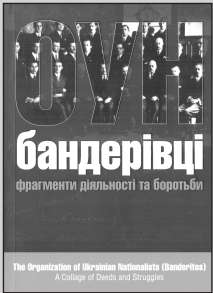

Світоглядно-ідеологічна праця Дмитра МIRONA ("Орлика") "Ідея і Чин України" вперше виходить друком в Україні. Книга присвячена теоретичним аспектам українського революційного націоналізму.

Написана в кінці 30-х років ХХ ст., вона є документом епохи, актуальність думок Дмитра МIRONA і сьогодні очевидна.

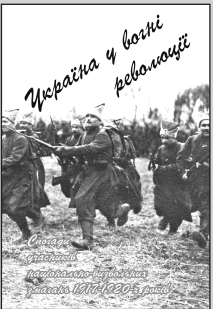
Розрахована насамперед на істориків, політологів, студентів-гуманитаріїв, активістів патріотичних партій та громадських організацій, а також для широких кіл громадськості.

**ОУН (бандерівці):
фрагменти діяльності та боротьби**

Діяльність ОУН та її членів привертала увагу закордонних політиків, громадськості, журналістів й не давала забути, що Україна, хоч і поневолена, існує та змагає до незалежності. Жертви, складені для здобуття Української Держави, числилися сотнями тисяч, але це не припиняло боротьби, а лише служило новим поколінням взірцем віри та посвяти.

Україна у вогні революції

Рекомендується історикам та всім, хто цікавиться минулим рідного краю

Книга-поштою: для замовлення книг поштою необхідно звернутися за вказаною нижче адресою МНК, скринькою book_mnk@ua.fm або телефонічно та вказати назви та кількість книг, ПІБ, повну поштову адресу з індексом

**Цей номер “ТЕРЕН УКРАЇНА”
вийшов за сприяння
Анни Зубатої (Вінніпег, Канада)**

Ти можеш знайти нас:

Волинь - 093-677-47-08 (Bira), mnk.volyn@gmail.com
Дніпропетровська обл.- 096-235-68-54 (Роман), mnk_dp@ua.fm
Донецька обл. - 095-182-94-17 (Василь), mnk@ua.fm
Житомирська обл. - 098-713-02-31 (Павло), mnk.zhytomyr@gmail.com
Закарпатська обл. - 067-729-13-75 (Віталій), vital_mnk@ukr.net
Запорізька обл. - 050-148-80-34 (Юрій) mnk@ua.fm
Крим - 067-653-71-94 (Володимир), volodymyr_selivanov@meta.ua
Луганська обл. - 095-566-43-88 (Олексій), naviy@i.ua
Львівська обл. - 063-263-88-28 (Андрій), golnach@gmail.com
Миколаївська обл. - 066-155-04-10 (Володимир), sychgora@gmail.com
Полтавська обл. - 095-828-18-37 (Дмитро), nachtigal2007@ukr.net
Рівенська обл. - 096-821-83-66 (Юля), ulichka1992@ukr.net
Сумська обл. - 095-731-29-88 (Наталія), sumy.mnk@gmail.com, 097-168-84-11, 095-442-99-03 (Андрій), baton@meta.ua
Тернопільська обл. - 097-979-19-45 (Богдан), mnk.ternopil@gmail.com
Харківська обл. - 066-340-26-92 (Сашко) mnk_kharkiv@ua.fm

Київ - 097-675-22-35 (Сергій), 063-804-29-66, mnk_kyiv@ua.fm
Ти можеш завітати до нас на збори щоп’ятниці о 19-00 за адресою вул.Ярославів Вал, 9.

“ТЕРЕН УКРАЇНА”

заснований Олександром Богатирчуком у 2002 році

Головний редактор: Ярослав Ляш
Редакція: Діана Сергієнко, Олексій Довбиш, Сергій Пархоменко, Сергій Кузан, Людмила Редько, Катерина Аврамчук, Оксана Кузан.

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати текст.
Редакція не несе відповідальності за думки, висловлені авторами.
При передруці посилання на “ТЕРЕН УКРАЇНА” обов’язкове.

Друк: ТОВ, “Ціцєро”, вул. Дегтярівська, 21.
Замовлення 15/12-10
Наклад - 10000

**Адреса редакції: 01034, м. Київ
вул. Ярославів Вал, 9, оф. 4,
тел. (044)234-70-20**

**www.UkrNationalism.org.ua
e-mail: mnk@ua.fm, info_mnk@ua.fm**

Засновник: ВМГО “Молодіжний Націоналістичний Конгрес”

Свідцтво серія: КВ, № 13248-2132р
від 08 жовтня 2007 року

Розповсюджується безкоштовно